

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۱۱ جولای ۲۰۱۷

«به جهنم خوش آمدید»

اجلاس سران کشورهای گروه ۲۰ در المان!

آغاز سخن

اجلاس سران «جی ۲۰» در روزهای ۷ و ۸ جولای ۲۰۱۷ - ۱۶ و ۱۷ تیرماه [سرطان] ۱۳۹۶ در شهر هامبورگ المان برگزار شد. در این اجلاس سالانه سران ۲۰ قدرت اقتصادی جهان درباره رشد اقتصادی جهانی، تجارت بین‌المللی، تنظیم بازارهای مالی و وضعیت اقلیمی و غیره صحبت و تبادل نظر می‌کنند. «به جهنم خوش آمدید» احتمالاً نگاه طنزآلودی به جهان امروز است که سیستم سرمایه‌داری برای ساکنانش به جهنم تبدیل کرده است. نیروهای چپ و رادیکال در اعتراض به این اجلاس، حرکت‌های وسیع و بزرگ رای برگزار کردند. بر اساس اطلاعات پولیس المان، در دومین موج اعتراضی که نیمه شب جمعه در هامبورگ آغاز شد، هزاران نفر به خیابان‌ها آمدند. پولیس المان، ادعا می‌کند: جرائم متعددی در بخش‌های مختلف این شهر اتفاق افتاده و معترضان شیشه‌های بسیاری از ساختمان‌ها را شکستند و بسیاری از اتومبیل‌ها را به آتش کشیدند. دو تن از خلبانان هلی‌کوپترهای پولیس نیز در جریان عملیات با لیزر مستقیم معترضان آسیب‌دیده و نتوانستند به عملیات ادامه دهند. پولیس المان تخمین می‌زند که حدود ۱۰۰ هزار نفر از سراسر اروپا به هامبورگ آمده‌اند. معترضان می‌گویند که سران گروه ۲۰، خود عالم اصلی ناامنی و جنگ و تروریسم در جهان هستند و در حل بسیاری از مسائلی که صلح و امنیت جهانی را به خطر می‌اندازد ناکام بوده‌اند.

گروه موسوم به جی ۲۰، عمدتاً در راستای تأمین اهداف و سیاست‌ها و منافع اقتصادی، سیاسی، نظامی و...، سیستم سرمایه‌داری تشکیل شده است از این‌رو، در مقطع اجلاس این گروه که هر سال در کشورهای مختلف جهان برگزار می‌شود گرایش‌های مختلف ضد سرمایه‌داری از کمونیست‌ها و سوسیالیست گرفته تا آنارشیست‌ها و سندیکالیست‌ها و سازمان‌ها رادیکال و طرفداران محیط زیست و عدالت اجتماعی راهی آن کشور می‌شوند تا با برپائی همایش و سازمان‌دهی تظاهرات و راهپیمایی، ماهیت اصلی و چهره کریه سران جنگ‌طلب، تروریست‌پرور و استثمارگر جهان را افشای کنند و نگذارند آن‌ها خاک به چشم جوامع بشری بیاشند.

با وجود این که شهر هامبورگ المان از روزهای قبل از برگزاری این اجلاس، با آماده‌باش شبانه‌روزی بیش از ۲۰ هزار پولیس ضدشورش و هزاران پولیس مخفی، تحت کنترل شدید امنیتی درآمده بود و از وزیر کشور دولت المان تا وزیر دادگستری و صدراعظم و رئیس پولیس پیشاپیش تظاهرکنندگان را تهدید می‌کردند و انواع و اقسام مارک‌ها مانند

«خرابکار»، «تروریست»، «اغتشاش‌گر» و... به آن‌ها می‌زدند اما با این وجود، ده‌ها هزار نفر از نیروهای چپ و رادیکال ضدسرمایه‌داری از گوشه و کنار جهان راهی این شهر شدند و دست به تظاهرات‌ها و راهپیمایی‌های بزرگ و وسیعی زدند.

جلسات سالانه این گروه از سال ۲۰۰۸ برگزار شده است. گروه بیست، متشکل از ۱۹ کشور و اتحادیه اروپا است که کمیسیون اروپا و ریاست دوره‌ای شورای اروپا و بانک مرکزی اروپا نماینده آن است. ۱۹ کشور عبارتند از: آرژانتین، استرالیا، برزیل، کانادا، چین، فرانسه، آلمان، هند، اندونزی، ایتالیا، ژاپن، مکزیک، روسیه، عربستان سعودی، آفریقای جنوبی، کره جنوبی، ترکیه، بریتانیا و ایالات متحده آمریکا.

این نوزده کشور عضو گروه بیست، مجموع ۸۵ درصد از اقتصاد جهان را در اختیار دارند اما نماینده ۱۹ اقتصاد برتر جهان در سال نیستند. این اجلاس در واقع متشکل از ۸ کشور صنعتی (۸ اقتصاد بزرگ جهان) و ۱۱ اقتصاد نوظهور و در حال توسعه است.

همچنین کشوری که ریاست اجلاس را عهده‌دار است، می‌تواند مؤسسات بین‌المللی را به اجلاس دعوت کند. برای مثال، اسپانیا بدون عضویت، و به‌عنوان مهمان دائمی در این اجلاس حضور دارد. آلمان به‌عنوان رئیس اجلاس امسال کشورهای نروژ، هلند و سنگاپور به عنوان کشورهای شریک در گروه ۲۰ به این اجلاس دعوت کرده است پس چه کسی تصمیم می‌گیرد چه کسی عضو گروه هست و چه کسی نیست؟

در واقع «گروه بیست» ۲۰ عضو دارد. تصمیمات گروه ۲۰، در پایان اجلاس آن در بیانیه‌ای منتشر می‌شود. اما بیانیه‌ها جنبه الزام‌آور حقوقی ندارند. در واقع مهم‌ترین قراردادهای در حاشیه این اجلاس توسط سران جی ۲۰ و شرکت‌های وابسته به آن‌ها صورت می‌گیرد.

گروه بیست، با سازمان‌های رسمی بین‌المللی متفاوت است. این گروه برای بحث و گفتگو درباره سیاست‌های مالی و اقتصادی و مسائل مهم جهانی که برای سرمایه‌داری جهانی و اهداف و منافع آن‌ها را تأمین کند، تشکیل شده است. بنابراین این گروه مقرر ثابت و خاص یا دبیرخانه دائمی ندارد.

هر سال کشوری که ریاست اجلاس را در آن سال بر عهده دارد، دبیرخانه‌ای موقت دایر می‌کند که مسؤول سازمان دادن به اجلاس‌ها و برنامه‌ریزی مباحثی است که مطرح خواهد شد.

اعتراضات و راهپیمایی‌ها

اعتراضات گسترده علیه اجلاس «گروه جی ۲۰» از چند روز پیش آغاز شده بود اما روز پنجشنبه بزرگترین تظاهرات هم‌زمان با ورود ترمپ و سران برخی کشورها به هامبورگ ابعاد گسترده به خود گرفت. تظاهر کنندگان در صدد راهپیمایی و نزدیک شدن به منطقه برگزاری اجلاس بودند، که پولیس با شدت تمام به این تظاهرات حمله کرد. توجه پولیس در حمله به تظاهرات جدا کردن جریان‌های چپ و رادیکال و آناش‌شیت و ضدسرمایه‌داری و جهانی‌سازی به‌ویژه «بلوک سیاه»، از سایر تظاهر کنندگان بود. پولیس ادعا کرد که این جریان‌ها در صدد «خرابکاری و ایجاد اختلال در روند اجلاس» می‌باشند. در طول روز پنجشنبه و تا نیمه شب بخش‌هایی از شهر هامبورگ شاهد اعتراضات نیروهای ضدسرمایه‌داری و حملات پولیس به تظاهر کنندگان بوده است. در مناطق «آلتونا، شانزن فرتل و کارولینین فرتل که در نزدیکی محل برگزاری اجلاس است، جنگ و گریز در جریان بود.

شامگاه پنجشنبه ۶ جون - ۱۵ تیر، تظاهرکنندگان چپ، آنارشویست، سوسیالیست، کمونیست، اتحادیه‌های کارگری و به‌طور کلی نیروهای ضدسرمایه‌داری با یورش وحشیانه نیروهای پولیس در شهر هامبورگ، روبرو شدند. تظاهرکنندگان خشمگین با آتش زدن خودروها خیابان‌ها را مسدود کردند. پولیس المان ادعا کرده که دست‌کم ۱۹۶ مأمور آن در درگیری با معترضان زخمی شده‌اند. پولیس، همچنین از بازداشت موقت ۸۳ تن در خیابان‌ها خبر داده که ۱۹ تن از آن‌ها آزاد نشده‌اند و کماکان در بازداشت به‌سر می‌برند.

معترضان با سازمان‌دهی تظاهراتی وسیع به‌نام «به جهنم خوش آمدید»، به استقبال سران بیست اقتصاد بزرگ جهان رفتند!

زامبی‌هائی که در روزهای اخیر در خیابان‌های هامبورگ دیده می‌شدند، یک حرکت هنری به نمایش گذاشتند. حرکت اعتراضی که مبتکر آن گروه هنری «۱۰۰۰ موجود» بود، تلاش کرد در آستانه اجلاس جی ۲۰ مردم را به مشارکت سیاسی بیشتر تشویق کند.

هم‌چنین انجمن امدادسانی آکسفام در روز دوم جولای - ۱۱ تیر در هامبورگ؛ تظاهراتی را با عنوان برابری و «از بین بردن فاصله بین فقیر و غنی» برگزار کرد.

معترضان ضدسرمایه‌داری جمع‌شده در هامبورگ، در واکنش به پخش بتهوون از سالن کنسرت البفیلارمونی در کناره رود البه، یکی از بزرگ‌ترین سالن‌ها در جهان که میزبان رهبران قدرت‌های صنعتی جهان بود، از بلندگوهایشان جیمی هندریکس، خواننده سیاه‌پوست موسیقی راک و یکی از چهره‌های الهام‌بخش اعتراض‌های دهه ۱۹۶۰ در غرب را پخش کردند.

به‌گزارش خبرگزاری «رویترز»، شدت اعتراض‌ها به حدی بود که میهمانی شام آنگلا مرکل تحت تأثیر آن قرار گرفت. مرکل در واکنش به این اعتراض‌ها گفته که «من راهپیمائی‌های مسالمت‌آمیز را همه‌جوره می‌فهمم، اما راهپیمائی‌های خشن زندگی آدم‌ها را به خطر می‌اندازد.»

بر اثر آتش‌های افروخته در مرکز شهر هامبورگ، ستونی از دود در آسمان بلند شده بود. چندین بالگرد پولیس دائماً بر فراز محل اعتراض‌ها در پرواز بودند. در آن قسمت یک سوپرمارکت نیز هدف حمله معترضان قرار گرفت و یک خودپرداز بانک به آتش کشیده شد.

معترضان ضدسرمایه‌داری به اجلاس گروه ۲۰ که‌گاه رسانه‌ها از آن‌ها با نام «بلوک سیاه» یاد می‌کنند، توانستند تا در راستای اهدافشان برخی از برنامه‌های پیش‌بینی‌شده این اجلاس را مختل نند.

ولفگانگ شویبله وزیر دارائی المان مجبور شد تا یک دیدار جمعه صبح خود در مرکز شهر هامبورگ را به دلایل امنیتی لغو کند.

همچنین پولیس مانع گردش ملانیا ترمپ، همسر دونالد ترمپ، رئیس‌جمهوری ایالات متحده در بندر تاریخی شهر هامبورگ شد. پولیس اجازه نداد که ملانیا ترمپ از هتل محل اقامت خارج شود.

ملانیا ترمپ، پس از این اتفاق توثیق کرد که «به فکر کسانی‌ام که در هامبورگ آسیب دیده‌اند. امیدوارم همه در امن‌و‌امان باشند.»

همچنین پولیس ۲۲ غواص را دستگیر کرده که قصد داشتند از طریق رود خود را به سالن کنسرت برسانند. آن‌ها فعالان محیط زیستی از گروه گرین‌پیس (به‌معنای صلح سبز) بودند.

رالف مارتین منیر، رئیس پولیس هامبورگ در جمع خبرنگاران گفت که از دیگر نقاط المان تقاضای یک هزار تن نیروی کمکی کرده است.

بیش از صد هزار تن در اعتراضات هامبورگ شرکت دارند. پولیس از خودروهای آب‌پاش برای پراکندن آن‌ها استفاده کرده است.

معترضان، نسبت به استفاده از روش‌های خشونت‌آمیز از سوی پولیس اعتراض کرده‌اند.

در بخشی از بیانیه معترضان، آمده است: «صبح پس از درگیری‌ها در جریان کنفرانس مطبوعاتی یک امر آشکار شد: تلاش‌های تفرقه‌افکنانه هفته‌ها و روزهای اخیر به‌منظور تقسیم اعتراض‌ها به معترضان آماده توسل به قهر و افراد مسالمت‌جو بی‌نتیجه ماند. سیاستمداران و پولیس با عملیات پولیس در حاشیه بندر، رابطه مبنی بر همبستگی طیف‌های مختلف را نه تنها مخدوش نکردند بلکه تقویت هم کردند. پس از تظاهرات دیروز، رابطه محکمی میان طیف‌های گوناگون برای تظاهرات روز شنبه ایجاد کرده است.»

از این‌رو ما دعوت می‌کنیم که معترضان در تظاهرات شنبه به تعداد زیاد وارد بلوک «به جهنم خوش آمدید» شوند. بلوک ما به‌عنوان جزئی از بلوک ضدسرمایه‌داری تظاهرات شنبه در آن شرکت خواهد کرد. این تظاهرات، یک گردهم‌آئی مصمم و مشترک خواهد بود.» (متن کامل این بیانیه در زیر همین مطلب آمده است)

حکومت نظامی در هامبورگ

پولیس المان برای پوشش امنیتی اجلاس گروه ۲۰، تعداد ۲۰ هزار تن از نیروهای خود را به کار گرفته است. اما ظاهراً این تعداد کافی نبوده است و بر اساس برخی گزارش‌ها دولت از سربازان ارتش نیز برای سرکوب معترضان استفاده کرده است. طی روزهای گذشته بارها مقامات پولیس و وزارت کشور المان تهدید کرده بودند که برخورد سختی با اعتراضات احتمالی خواهند داشت.

گزارش‌ها و تصاویر منتشر شده از این شهر، از برقراری یک حکومت نظامی شدید و تهاجمی حکایت دارد. بر اساس گزارش رسانه‌های المانی، در تهاجم پولیس به مخالفان سران جی ۲۰، تعداد زیادی زخمی شدند از جمله تعدادی پولیس. اعتراضات نیز تا صبح ادامه داشته است. پولیس المان با اسپری فلفل و کامیون‌های آب‌پاش به تظاهرکنندگان هجوم برده است.

اعتراض‌ها پس از پایان گرفتن نخستین روز اجلاس سران ۲۰ کشور صنعتی جهان، در هامبورگ شدت گرفت. اعتراض‌های شدید توانست تا اختلالاتی در برخی برنامه‌های این اجلاس پدید آورد.

مرکز قدیمی شهر هامبورگ جمعه شب ۷ جولای، پس از پایان نخستین روز اجلاس سران گروه ۲۰ به علت اعتراض‌ها در آتش و دود فرو رفت. درست زمانی که رهبران ۲۰ کشور صنعتی جهان در ضیافت شام مجل آنگلا مرکل، صدراعظم المان به اجرای سمفونی ۹ بتهوون گوش سپرده بودند.

نخستین موضوع مورد بحث سران کشورهای صنعتی در روز جمعه شب ۷ جولای، مبارزه علیه تروریسم جهانی بود. این کشورها به بررسی راهی برای همکاری مشترک در زمینه تبادل اطلاعات و قطع راه‌های دسترسی گروه‌های به اصطلاح «تندرو» به منابع مالی پرداختند.

در اعتراض‌های گسترده فعالان ضدجهانی‌سازی و ضدسرمایه‌داری در هامبورگ، پولیس با استفاده از تاکتیک‌های خشونت‌آمیزی که انتقادبرانگیز شدند، به متفرق کردن معترضان دست زد.

محورهای مسایل مورد بحث اجلاس سران جی ۲۰ و حاشیه‌های آن

سران کشورهای سرمایه‌داری پیشرفته جهان، در بیستمین اجلاس خود در هامبورگ، به مسایلی چون «تغییرات آبوهوایی»، «بحران سوریه»، «مسأله تجارت آزاد»، «بحران کره شمالی»، «اجرای برنامه توسعه پایدار سازمان ملل»، «حقوق زنان»، «بحران پناهجویان» و «اقدامات ضد تروریستی» و... پرداختند. سرانی که خود عامل اصلی تروریسم دولتی و غیردولتی، کشورگشائی، تولیدکننده و فروشنده سلاح‌های مخرب هم چون بمب شیمیایی و اتمی در جهان، نابودکننده محیط زیست، عامل اصلی جنگ‌های داخلی و خارجی و به تبع آن کشتار و آوارگی میلیون‌ها انسان هستند؛ نگاهی مردسالارانه و پدرسالارانه به حقوق زنان دارند و زنان و کودکان را به عنوان نیروی کار ارزان و خاموش شدیداً استثمار می‌کنند و... به شکل طنزآمیزی این بحث‌ها را در دستور کار خود قرار داده بودند.

اما بر اساس آخرین گزارش‌ها، حاشیه‌های این اجلاس بر متن اصلی غلبه کرده است. چرا که دیدار سرد مرکل و ترمپ و دیدارهای دو جانبه سران گروه ۲۰ به ویژه اولین دیدار پوتین و ترمپ در کنار ناآرامی‌ها اخبار اصلی اجلاس را به حاشیه برده است.

از سوی دیگر، پیش از آغاز اجلاس جی ۲۰ و در یک رقابت آشکار با ترمپ رئیس جمهوری آمریکا، دولت ژاپن و اتحادیه اروپا روز پنجشنبه از توافق اصولی طرفین برای انعقاد قراردادی خیر دادند که با تسهیل تجارت، حجم مبادلات تجاری توکیو و اعضای اتحادیه اروپا را به میزان قابل توجهی افزایش می‌دهد. بسیاری از تحلیل‌گران «توافق‌نامه مشارکت تجاری» را پاسخ توکیو و بروکسل به رویکردهای «دونالد ترمپ» ارزیابی کرده‌اند. ترمپ که با شعار «امریکا در اولویت» روی کار آمده، چه در دوران تبلیغات انتخاباتی و چه در ۶ ماهی که در کاخ سفید حضور داشته، بارها تأکید کرده که قراردادهای تجاری این کشور باید در وهله نخست، منافع آمریکا را تأمین کنند. در بیانیه مشترکی که اتحادیه اروپا و ژاپن صادر کرده‌اند، کنایه‌ای آشکار به این رویکرد ترمپ وجود دارد و طرفین بر لزوم ادامه «تجارت آزاد» تأکید کرده‌اند.

روزنامه «واشنگتن پست» در این رابطه نوشته که ژاپن «یک توافق‌نامه تجاری شکست‌خورده با ایالات متحده را کنار زد و پیمان تاریخی تازه‌ای با اتحادیه اروپا شکل داد.»

یکی از مهم‌ترین نتایج نخستین روز برگزاری اجلاس گروه ۲۰ توافق روسای جمهور آمریکا و روسیه بر سر برقراری آتش‌بس در جنوب غربی سوریه بود.

بعد از ظهر جمعه نیز موضوع بحث اقتصاد جهانی، تجارت و در نهایت حفاظت از محیط زیست در دستور کار قرار گرفت.

اما بسیاری از اختلاف‌های پیشین در این زمینه‌ها هنوز پابرجا است. اختلاف‌هایی که در زمینه‌های مربوط به مسأله زنان، محیط زیست، مهاجرت و... است.

در دومین روز اجلاس گروه بیست در هامبورگ، سران اقتصادهای بزرگ جهان درباره تجارت آزاد به توافق دست یافتند. با این حال «نقش ابزارهای حمایتی در پشتیبانی از تولید داخلی» به رسمیت شناخته شده است. با این فرمول‌بندی، مباحث اجلاس گروه بیست از شکست قطعی نجات یافت.

شرکت‌کنندگان در اجلاس گروه بیست به غیر از آمریکا اعلام کردند که تصمیم دارند توافق اقلیمی پاریس را اجرا کنند. در فرمول‌بندی نتیجه مذاکرات گروه بیست گفته می‌شود، ما از تصمیم دولت آمریکا برای خروج از توافق اقلیمی پاریس مطلع شدیم، اما رهبران دیگر کشورهای عضو گروه بیست بر این نظرند که توافق‌نامه پاریس برای مبارزه با گرمایش کره زمین، یک امر غیرقابل بازگشت است.

کمک‌های مالی «انسان‌دوستانه»

دونالد ترامپ روز شنبه وعده داد که ۶۳۹ میلیون دلار به برنامه‌های انسان‌دوستانه بین‌المللی کمک کند. پیش از این کاهش بودجه کمک‌های خارجی ایالات متحده به سازمان ملل و سیاست اعلام‌شده از سوی ترامپ موسوم به «اول آمریکا»، سران برخی کشورها و ارگان‌های بین‌المللی رسمی را نگران کرده بود. از این ۶۳۹ میلیون دلار، ۳۳۱ میلیون برای کمک به رساندن غذا به مردم دچار قحطی در یمن، نیجریه، سودان جنوبی و سومالی اختصاص خواهد یافت.

برنامه جهانی غذا اعلام کرده است که امسال ۱۰۹ میلیون تن در سرتاسر جهان به کمک‌های غذایی محتاجند. این میزان سال گذشته ۸۰ میلیون تن بود. به گفته دیوید بیسلی، مدیر اجرایی برنامه جهانی غذا، بیش‌تر این افراد در بحران‌های دچار قحطی و نیاز به کمک‌رسانی در زمینه غذا شده‌اند که «ساخته دست بشر» هستند. المان نیز وعده داده که ۲۰۰ میلیون یورو برای مبارزه با گرسنگی و قحطی در جهان کمک مالی خواهد کرد.

محیط زیست و مسأله سوخت‌های فسیلی

ایالات متحده که رئیس‌جمهوری آن چندی پیش خبر خروج از توافق‌نامه اقلیمی پاریس را اعلام کرد، به‌دنبال گنجاندن اشاره به استفاده از سوخت‌های فسیلی در بیانیه پایانی گروه ۲۰ بوده است. این مسأله مهم‌ترین مسأله مورد اختلاف قدرت‌های صنعتی جهان است.

بندی که واشنگتن خواهان افزوده شدن آن بود، چنین می‌گوید: «... ایالات متحده آمریکا تلاش خواهد کرد تا با همکاری نزدیک با شرکای خود دسترسی و استفاده پاک‌تر و پربازده‌تر آن‌ها به سوخت‌های فسیلی را تسهیل کند.» در عوض این بیانیه بر توافق زیست‌محیطی پاریس تأکید کرده و می‌نویسد: «ما تصمیم ایالات متحده برای خروج از پاریس را به دقت تحت نظر داریم. به باور دیگر اعضای گروه ۲۰، توافق‌نامه پاریس غیرقابل بازگشت است.» آنگلا مرکل نیز تأکید کرد که بیانیه پایانی اختلاف با واشنگتن بر سر محیط زیست را صریحا به نمایش می‌گذارد. ترامپ با وعده احیای صنعت زغال‌سنگ و نفت به ریاست‌جمهوری ایالات متحده برگزیده شد. او تا کنون بسیاری از مقررات زیست‌محیطی دولت پیشین این کشور را برچیده است.

اردوخان برای اجرای توافق اقلیمی پاریس شرط گذاشت

در پایان اجلاس گروه ۲۰ به نظر می‌رسد ۱۹ عضو به‌صورت یک‌پارچه مخالفت خود با خروج آمریکا از پیمان اقلیمی پاریس را به نمایش گذاشته‌اند. تازمترین اظهارات رئیس‌جمهوری ترکیه اما به تردیدها در این زمینه دامن زده است.

اردوخان پس از اجلاس سران جی ۲۰ در هامبورگ المان، اجرای پیمان اقلیمی پاریس در کشورش را مشروط به اجرای تعهداتی دانست. اردوخان گفت که به صدراعظم المان و رئیس جمهور فرانسه اطلاع داده که پارلمان ترکیه پیمان اقلیمی پاریس را تصویب نخواهد کرد، «مگر این‌که وعده‌هایی که به ما داده شده‌اند، عملی شوند.» به‌گفته اردوخان، فرانسه در هنگام امضای پیمان اقلیمی پاریس به ترکیه وعده داده هزینه‌های آنکارا برای اجرای این پیمان را جبران کند.

موضع‌گیری جدید اردوخان در تضاد با بیانیه پایانی اجلاس گروه ۲۰، به‌جز امریکا در هامبورگ است؛ بیانیه‌ای که در آن ۱۹ اقتصاد بزرگ جهان - اعضای گروه ۲۰ به‌جز امریکا - از جمله ترکیه تعهد کردند پیمان اقلیمی پاریس را «به سرعت» اجرائی کنند. با این حساب مشخص نیست ۱۸ کشور دیگر هم در عمل به تعهدات خود در قبال توافق‌نامه پاریس پایبند باشند.

اردوخان می‌گوید برخی از دیگر کشورهای عضو گروه ۲۰ هم با پیمان اقلیمی پاریس مشکل دارند و «حمایت همه‌جانبه خود از آن را تکرار نخواهند کرد.»

در بیانیه پایانی اجلاس گروه ۲۰ در هامبورگ، همچنین به صراحت اعلام شد که امریکا در دولت دونالد ترامپ از پیمان یادشده خارج شده است.

پیمان اقلیمی پاریس روز ۱۲ دسامبر ۲۰۱۵، در کنفرانس اقلیمی ملل متحد در پایتخت فرانسه تصویب شد. به‌جز سوریه، نیکار آگوه و امریکا همه کشورهای جهان این پیمان را به رسمیت می‌شناسند. هدف پیمان اقلیمی پاریس، کاهش سرعت گرمایش زمین از طریق کاهش ۳۲ درصدی انتشار گازهای گلخانه‌ای تا سال ۲۰۳۰ است.

آنگلا مرکل، صدراعظم المان، پس از دیدار شامگاه پنج‌شنبه ۶ جولای - ۱۵ تیر، با رجب طیب اردوخان از «اختلافات عمیق» میان برلین و آنکارا سخن گفته بود. در این دیدار رئیس‌جمهوری ترکیه بارها از ممنوعیت سخن‌رانی خود در جمع هوادارانش در المان انتقاد کرده بود؛ مرکل هم به «شمار زیاد دستگیری‌ها» در ترکیه در پی کودتای نافرجام سال گذشته و همچنین ممنوعیت ملاقات هیئت پارلمانی المان با نیروهای این کشور در پایگاه هوایی اینجریلیک ترکیه اشاره کرده بود. دستگیری دنیس یوجل، روزنامه‌نگار ترک‌تبار روزنامه المانی «دی ولت» هم سایه سنگینی بر روابط دیپلماتیک دو کشور افکنده است.

اردوخان تهدید کرد علیه کردها در شهر عفرین سوریه اقدام نظامی خواهد کرد

رجب طیب اردوخان، روز شنبه ۸ جولای تهدید کرد علیه کردهای شهر عفرین در شمال غربی سوریه و در نزدیک مرز ترکیه اقدام نظامی خواهد کرد.

اردوخان در یک اجلاس خبری در حاشیه کنفرانس گروه ۲۰ در المان گفت: «تا زمانی که تهدید(کردها) ادامه داشته باشد، ما در وضعیت جنگی خواهیم بود و پاسخ مناسب را در عفرین خواهیم داد.»

در روزهای اخیر در منطقه مرزی سوریه بین ارتش ترکیه و نیروهای «یکان‌های حمایت از خلق کرد» درگیری‌هایی گزارش شده است.

روزنامه‌های ترکیه در روزهای گذشته خبر از احتمال عملیات زمینی ارتش ترکیه علیه جنگجویان کرد دادند.

اردوخان بار دیگر تأکید کرد اجازه تأسیس یک دولت کرد در شمال سوریه را نخواهد داد و افزود: «ما هرگز این تهدید برای کشورمان را دست‌کم نخواهیم گرفت.»

آنکارا در ماه اوت سال ۲۰۱۶ عملیاتی را در شمال سوریه ظاهرا با هدف راندن افراط گرایان از نواحی مرزی را آغاز کرد اما هدف اصلی دولت و ارتش ترکیه، جلوگیری از ارتباط مناطق تحت کنترل یگان‌های حمایت از خلق روژاوا بود و هنوز هم هست.

«راهپیمانی ۴۲۰ کیلومتری عدالت» علیه سیاست‌های اردوخان

همزمان با اجلاس گروه ۲۰ در المان، و سخنرانی‌های جنگ‌طلبانه و خشونت‌طلبانه رجب طیب اردوخان رئیس جمهور مستبد ترکیه، صدها هزار نفر از مخالفان دولت ترکیه در استانبول علیه سیاست‌های اردوخان تظاهرات کردند. ده‌ها هزار نفر روز یکشنبه برای تظاهراتی که مخالفان دولت ترکیه، با ابتکار حزب جمهوری‌خواه خلق سازمان‌دهی شده بود که بزرگترین حزب مخالف دولت ترکیه و اردوخان در پارلمان این کشور است.

«راهپیمانی عدالت» که با ابتکار رهبر حزب جمهوری‌خواه خلق ترکیه در اعتراض به زندانی کردن هم‌حزبی‌اش آغاز شد بعد از ۲۳ روز به استانبول رسید. جایی که در آن انیس بربراوغلو، معاون این حزب زندانی است.

کمال قلیچداراوغلو، رهبر حزب جمهوری‌خواه خلق ترکیه که سه هفته پیش پیاده از آنکارا راهی استانبول شد توانست ده‌ها هزار نفر را همراه خود کند. راهپیمانی او در اعتراض به بازداشت هم‌حزبی خود حال به استانبول رسیده است. دادگاهی در ترکیه در ۱۴ جون انیس بربراوغلو، معاون حزب جمهوری‌خواه خلق را به اتهام دادن اطلاعاتی به روزنامه جمهوری‌ت در مورد ارسال سلاح از سوی مأموران اطلاعاتی ترکیه به مخالفان اسلامی حکومت اسد در سوریه، به ۲۵ سال زندان محکوم کرد.

شرکت‌کنندگان در «راهپیمانی عدالت» هر روز حدود ۲۰ کیلومتر راه رفتند. در این راهپیمانی شخصیت‌های برجسته‌ای مانند عبداللطیف شمر، عضو سابق حزب حاکم عدالت و توسعه (AKP) یا آسلی اردوخان، نویسنده مطرح ترکیه نیز شرکت داشتند.

همراهان کمال قلیچداراوغلو، رهبر حزب جمهوری‌خواه خلق ترکیه کیلومترها فاصله را از آنکارا تا استانبول گاهی در باران و گاهی در دمای ۴۵ درجه در اعتراض به سیاست‌های رجب طیب اردوخان، رئیس‌جمهور این کشور در نوردیدند. قلیچداراوغلو در بیانیه‌ای دولت ترکیه را به پایمال کردن عدالت، از بین بردن استقلال دستگاه قضائی و حاکمیت خودسرانه در سراسر کشور متهم کرده است.

پس از شروع «راهپیمانی عدالت» سازمان‌های سیاسی چپ و نهادهای کارگری و آحاد مردم دسته‌دسته به آن محلق شدند. زمانی که این حرکت به استانبول رسید ۴۵ هزار نفر آن را همراهی می‌کردند. وقتی که راهپیمانی از یک منطقه صنعتی در این شهر رد می‌شد کارگران از پنجره‌ها و طبقات محل کار خود برای راهپیمایان دست زده و تشویق‌شان می‌کردند.

این تظاهرات یکی از بزرگترین اعتراضات در سال‌های اخیر توسط منتقدان و مخالفان رجب طیب اردوخان رئیس جمهور ترکیه به شمار می‌آید.

در این تظاهرات، انبوهی از معترضان میدان مال تپه در بخش آسیائی استانبول را پر کردند. در برخی از گزارشات آمده است که تعداد تظاهرکنندگان بیش از یک میلیون نفر بود.

این راهپیمائی اعتراضی بعد از ظهر یکشنبه ۸ جولای - ۱۷ تیر) با تظاهراتی بزرگ در منطقه مالتپه استانبول به پایان خواهد رسید.

لازم به یادآوری است که رهبران و نمایندگان پارلمانی حزب دموکراتیک خلق‌ها ماه‌هاست که در زندان به سر می‌برند. سخنگوی گروه زنان فراکسیون حزب دموکراتیک خلق‌ها روز پنجشنبه ۳۰ مارس در اعتراض به وضعیت زندانیان اعتصابی، زندان‌های ترکیه را به اردوگاه‌های کار اجباری تشبیه کرد. دیلان دیارت، با برگزاری کنفرانسی خبری اعلام کرد که دولت ترکیه حاضر به پذیرش مسؤولیت در قبال وضعیت زندان‌ها و زندانیان اعتصابی نیست. به گفته این عضو حزب دموکراتیک خلق‌ها از اعتصاب غذای زندانیان در زندان شاکران ۴۱ روز، ادرنه ۲۹ روز، سینجان ۳۱ روز، منمن ۲۱ روز و در زندان‌های وان و خارپت به ترتیب نوزده و ۱۰ روز از آغاز اعتصاب غذای دسته‌جمعی می‌گذرد. (تا تاریخ ۳۰ مارس ۲۰۱۷) هنوز هم این اعتصاب در برخی زندان‌ها ادامه دارد. سخنگوی گروه زنان فراکسیون حزب دموکراتیک خلق‌ها افزوده که مقام‌های زندان تلاش کرده‌اند با شکنجه و ضرب و شتم زندانیان را وادار به شکستن اعتصاب غذای خود کنند. از آغاز سال ۲۰۱۶ تا کنون بیش از هشت هزار تن از اعضا و هواداران حزب دموکراتیک خلق‌ها توسط نیروهای امنیتی ترکیه بازداشت شده‌اند که بیش از پنج هزار تن از این افراد هم اکنون در زندان‌های ترکیه به سر می‌برند. علاوه بر بازداشت هزاران تن از اعضا و هوادار «ه.د.پ»، هم اکنون ۱۴ تن از اعضای گروه پارلمانی این حزب از جمله روسای مشترک این حزب همچنان در بازداشت به سر می‌برند. همچنین در طی یک سال گذشته، ۶۲ تن از شهرداران عضو حزب دموکراتیک خلق‌ها و حزب مناطق دموکراتیک بازداشت شده و مقام‌های حزب عدالت و توسعه اعضای خود را به جای آنان منصوب کرده‌اند.

شایان ذکر است که سال گذشته با تصویب قانون لغو مصونیت قضائی نمایندگان پارلمان ترکیه، مصونیت ۱۳۸ تن از نمایندگان به دلیل پرونده‌های قضائی در دادگاه‌های ترکیه لغو شد. از این تعداد ۵۱ نماینده عضو حزب جمهوری‌خواه خلق، ۵۰ نماینده عضو حزب دموکراتیک خلق‌ها، ۲۷ نماینده عضو حزب عدالت و توسعه، ۹ نماینده عضو حزب حرکت ملی هستند و یکی از نمایندگان نیز مستقل بوده و عضو هیچ حزبی نیست. نمایندگان عضو حزب دموکراتیک خلق‌ها، با دست‌کم ۵۱۰ پرونده قضائی که عمدتاً مربوط به فعالیت‌های سیاسی و اظهارات شخصی آنان است بیش‌تر حجم پرونده‌های قضائی را به‌خود اختصاص داده‌اند.

سمفونی نهم بتهوون

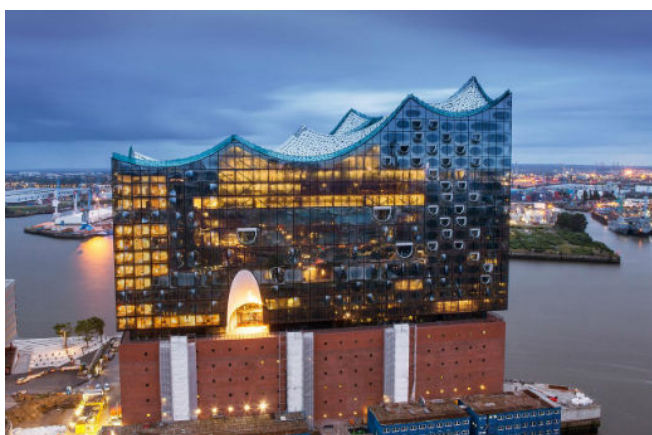
شامگاه جمعه ۷ جون در سالن فیلامونیک هامبورگ در اسکله الب به افتخار سران ۲۰ کشور صنعتی جهان کنسرتی برگزار شد: «سمفونی نهم بتهوون بر اساس «سرود شادی» اثر جاودانه شیللر.»

یکی از شخصیت‌های برجسته هنری در آلمان، به این اقدام شدیداً اعتراض کرده است. وی این پرسش را در میان آورده: چگونه ممکن است «سرود شادی» درباره امید به صلح و دوستی را برای اشخاصی اجرا کرد که اندیشه‌ای جز

جنگ و خونریزی در سر نمی‌پرورانند؟

یوآخیم لوکس، مدیر تئاتر تالیا - یکی از مهمترین تئاترهای شهر هامبورگ- در انتقاد از اجرای سمفونی نهم بتهوون برای سران ۲۰ کشور صنعتی جهان در سالن فیلارمونیک در اسکله الب به رسانه‌های المان گفته است: «اجرای چنین کنسرتی به معنای سوءاستفاده مبتذل و پورنوگرافیک از هنر است. عده‌ای از سران کشورهایی که حقوق بشر را پایمال می‌کنند، جنگ به راه می‌اندازند و از سلاح‌های شیمیایی استفاده می‌کنند در این کنسرت حضور دارند. این کنسرت به آن‌ها مشروعیت می‌دهد و این دقیقاً خلاف روح سرود اتحادیه اروپاست.»

اجرای سمفونی نهم بتهوون در فیلارمونی هامبورگ بخشی از برنامه‌های جنبی اجلاس گروه ۲۰ است. ارکستر فیلارمونی هامبورگ به رهبری کنت نانگو، سمفونی نهم بتهوون را برای سران ۲۰ کشور صنعتی جهان و برخی از کشورهای درحال توسعه و همچنین گروهی از سران کشورهای آفریقایی که به اجلاس گروه ۲۰ دعوت شده‌اند اجرا می‌کند. سمفونی نهم بتهوون که بر اساس «سرود شادی» اثر جاودانه فریدریش شیللر ساخته شده، سرود اتحادیه اروپاست.

فیلارمونی هامبورگ در اسکله الب، میزبان سران کشورهای گروه ۲۰

سطرهای زیر از «سرود شادی» شیللر به‌عنوان تأکیدی بر برابری، آزادی و عدالت درک شده است:

آه یاران، نه این نواهای محزون

خوش‌تر نوائی سر دهیم

نوائی شادی‌بخش

شادی!

شادی!

شادی، این اخگرِ الاهی

دختری از اِلیسیوم

سرمست پای می‌نهمیم به بارگاه آسمانی‌ات

و به سحر تو

هر آنچه که به رسم روزگار از هم گسیخته

یگانه می‌شود

و آنجا که تو بال‌های لطیف‌ات را بگسترانی

انسان‌ها با هم برادر می‌شوند

یوآخیم لوکس، مدیر تئاتر تالیا در انتقاد از اجرای این برنامه برای سران کشورهای گروه ۲۰ گفته است: «سران کشورهای گروه ۲۰ از این شعر سردر نمی‌آورند، با این‌حال با کف زدن‌هایشان به روح این شعر (در ستایش برادری و برابری) تجاوز و آن را آلوده می‌کنند.»

او یادآوری کرده است که المانی‌ها با عنایت به تاریخ المان می‌بایست نسبت به این موضوع حساس‌تر باشند. از مدیر تئاتر تالیا هم دعوت شده که در این کنسرت شرکت کند اما او این دعوت را نپذیرفته است. «سرود شادی» از مشهورترین سروده‌های فردریش شیللر است. او این شعر را در اوج جوانی در تابستان ۱۷۸۵ در دوران موسوم به «تهاجم و طوفان» سروده و تلاش کرده از مفهوم «شادی» به مفهوم «آزادی» دست بیابد.

ارزیابی سران گروه جی ۲۰ از اجلاس دو روزه خود

ترمپ رئیس جمهوری امریکا، اظهار داشت: «گفتگوهای بسیار خوبی داشتیم. اکنون نیز به گفتگو می‌پردازیم و روشن است که این امر ادامه خواهد یافت. مشتاقانه در انتظار امور بسیار مثبت و فراوانی هستیم که برای روسیه، امریکا و دیگر طرف‌های مرتبط روی خواهد داد.»

پوتین رئیس جمهوری روسیه نیز ضمن اشاره به مکالمات تلفونی دو طرف و ابراز خرسندی از ملاقات شخصی با دونالد ترامپ تأکید کرد که مذاکره تلفونی هیچ‌گاه کافی نیست و ملاقات امروز دو طرف با اهمیت است. دونالد ترامپ و ولادیمیر پوتین، این سخنان را شش دقیقه پس از آغاز ملاقات‌شان و در حضور خبرنگاران بیان کردند. دیدار سران دو کشور پس از خروج خبرنگاران از محل گفتگوها ادامه یافت.

روسای جمهور امریکا و روسیه پیش از ملاقات امروز و از زمان به قدرت رسیدن دونالد ترامپ در ماه ژانویه سال جاری چهار بار تلفونی گفتگو کرده بودند.

رابطه دو کشور طی ماه‌های گذشته تحت تأثیر اتهامات مربوط به دخالت روسیه در انتخابات ریاست جمهوری امریکا و تحریم‌های واشنگتن علیه مسکو در ارتباط با بحران اوکراین قرار گرفته بود. بحران سوریه یکی دیگر از مسائل مورد اختلاف بین واشنگتن و مسکو است. دونالد ترامپ روز پنجشنبه در آستانه دیدار با ولادیمیر پوتین از نقش «بی‌ثبات کننده» روسیه در اروپای شرقی انتقاد کرده بود.

رکس تیلرسون، وزیر امور خارجه امریکا روز جمعه ۷ جولای، در حاشیه اجلاس سران کشورهای گروه ۲۰ در هامبورگ المان گفت آتش‌بس در سوریه که اردن نیز در آن شرکت دارد، قرار است از روز یکشنبه آغاز شود.

تیلرسون افزود که این آتش‌بس شامل منطقه بسیار مهمی در سوریه می‌شود و «نخستین موفقیت» در این زمینه است. او ابراز امیدواری کرد که این آتش‌بس ادامه و به دیگر مناطق سوریه نیز گسترش یابد.

تیلرسون، تصریح کرد که رویکرد ایالات متحده امریکا نسبت به بشار اسد، رئیس‌جمهوری سوریه، تغییری نکرده و ایالات متحده امریکا «برای خاندان اسد در آینده سوریه جایی نمی‌بیند.»

گفتنی است که توافق‌های پیشین درباره آتش‌بس در سوریه همواره نقض شده و بی‌نتیجه مانده‌اند.

از آغاز سال آتش‌بسی رسمی در سوریه با توافق و تضمین‌های روسیه و ترکیه و ایران به تصویب رسیده و مناطقی ایجاد شده که غیرنظامیان آواره می‌توانند به شکل موقت به آنجا پناه ببرند.

به‌گزارش اسپوتنیک به نقل از منبع خبری فرانس- پرس، دیدار دو رئیس‌جمهور روسیه و آمریکا، ولادیمیر پوتین و دونالد ترامپ در حاشیه اجلاس گروه بیست در هامبورگ برگزار گردید. این دیدار از سوی مقام‌های امریکائی بسیار ارزنده نام برده شده است.

به نقل از این منبع خبری، ترامپ در جلسه بعدی خود با ترزا می در روز شنبه، در خصوص دیدار خود با پوتین اظهار نظر نمود.

اجلاس بین پوتین و ترامپ در چارچوب اجلاس گروه بیست در هامبورگ برگزار گردید، دو طرفین در این دیدار به مسائلی چون بحران اکرین، سوریه، امنیت سایبری و مبارزه با تروریسم پرداختند.

آتش‌بس در جنوب غربی سوریه با حمایت آمریکا و روسیه آغاز شد

اجرای آتش‌بس توافقی میان روسیه و آمریکا برای توقف درگیری‌ها در جنوب غربی سوریه از ظهر روز یکشنبه ۹ جولای، آغاز شد.

توافق برای برقراری این آتش‌بس روز جمعه پس از دیدار دونالد ترامپ و ولادیمیر پوتین روسای جمهوری آمریکا و روسیه اعلام شد و بر مبنای آن باید حملات ارتش سوریه و گروه‌های مخالف حکومت سوریه در جنوب غربی این کشور متوقف شود. تاریخی برای پایان این آتش‌بس اعلام نشده است.

آتش‌بس اعلام شده مانند موارد پیشین شامل گروه حکومت اسلامی (داعش) نمی‌شود.

منطقه‌ای که آتش‌بس اخیر در آن اجرا می‌شود نزدیک مرز اردن و اسرائیل قرار دارد.

هزینه اجلاس «گروه بیست»

بر اساس ارزیابی وزارت کشور آلمان، تنها هزینه تأمین امنیت این اجلاس بالغ بر ۳۲ میلیون یورو است. ۵۰ میلیون یورو هم صرف سازمان‌دهی این همایش شده است.

حزب سبزهای آلمان در نامه‌ای خطاب به وزارت کشور خواستار توضیح پیرامون هزینه‌های این اجلاس شده بود. پاسخ وزارت کشور حکایت از هزینه کلان برگزاری این اجلاس دارد.

بر اساس ارزیابی صورت گرفته توسط وزارت کشور آلمان، هزینه تأمین امنیت این اجلاس مهم، بالغ بر ۳۲ میلیون یورو می‌شود.

۲۱ میلیون یورو از این مبلغ در اختیار پولیس آلمان فدرال قرار می‌گیرد. این مبلغ در عین حال شامل هزینه سفر و اعزام مأموران پولیس از دیگر نقاط کشور به هامبورگ نیز می‌شود. نزدیک به ۱۰ میلیون یورو نیز در اختیار نیروهای پولیس امور جنائی آلمان قرار خواهد گرفت و مابقی نیز مربوط به تهیه تجهیزات و پشتیبانی فنی است.

دولت آلمان برای برگزاری این اجلاس مهم، مبلغ ۵۰ میلیون یورو در اختیار هامبورگ قرار داده است. اما روشن است که هزینه برگزاری این اجلاس بسی بیشتر از پولی است که توسط دولت آلمان به هامبورگ پرداخت شده است.

بر اساس اطلاعات منتشر شده از سوی وزارت امور خارجه آلمان، هزینه سازمان‌دهی این همایش نیز بالغ بر ۵۰ میلیون یورو برآورد می‌شود.

گرچه اعلام رقم دقیق هزینه این اجلاس تنها پس از برگزاری آن و محاسبه دقیق همه هزینه‌ها ممکن است، اما بر اساس ارزیابی وزارت کشور آلمان، برگزاری اجلاس جی-۲۰ هزینه‌ای معادل ۱۳۰ میلیون یورو خواهد داشت.

میزان حقوق رؤسای جمهور جهان

یکی از این موارد میزان حقوق روسای جمهور جهان است. شاید برای شما هم جالب باشید که بدانید آنان چهقدر حقوق می‌گیرند.

به‌گزارش خبرگزاری‌های بین‌المللی، زوایای پنهان و نکات جالب زندگی سیاست‌مداران جهان همواره مورد توجه همگان قرار می‌گیرد.

*دونالد ترامپ رئیس جمهور امریکا سالیانه ۴۰۰ هزار دلار معادل ۱ میلیارد و ۵۱۲ میلیون تومان حقوق می‌گیرد. البته او امتیازاتی به مبلغ ۵۰ هزار دلار هم دارد.

*جاستین ترودو نخست وزیر کانادا سالیانه ۲۶۰ هزار دلار یعنی چیزی حدود ۹۸۲ میلیون تومان حقوق می‌گیرد.
*آنگلا مرکل اولین بانوی صدراعظم تاریخ المان است. وی ۲۴۲ هزار دلار معادل ۹۱۴ میلیون تومان در سال حقوق دریافت می‌کند.

*شینزو آبه جوان‌ترین نخست وزیر ژاپن از زمان خاتومه جنگ جهانی دوم است. او از سال ۲۰۱۲ در این پست قرار دارد و سالانه ۲۴۱ هزار دلار یعنی چیزی حدود ۹۱۰ میلیون تومان حقوق می‌گیرد.

*جاکوب زوما چهارمین رئیس جمهور آفریقای جنوبی در یک سال ۲۰۶ هزار و ۶۰۰ دلار معادل ۷۷۸ میلیون تومان دریافتی دارد.

*امانوئل مکرون ۳۹ ساله که جوانترین رئیس جمهور فرانسه نام گرفته است در سال ۱۹۸ هزار و ۷۰۰ دلار یعنی حدود ۷۴۸ میلیون تومان حقوق می‌گیرد.

*ترزا می نخست وزیر و رهبر حزب محافظه کار انگلیس، سالی ۱۸۶ هزار دلار معادل ۷۰۳ میلیون تومان دریافتی دارد.

*ولادیمیر پوتین رئیس جمهور روسیه، سالانه حدود ۱۳۷ هزار دلار معادل ۵۱۷ میلیون تومان حقوق می‌گیرد. در این میان یکی از نکات جالب میزان حقوق ماهانه رئیس جمهور چین و نخست وزیر هند است.

*شی جی پینگ رئیس جمهور چین سکندار دومین اقتصاد بزرگ دنیا است در مقایسه با سایر همتایانش دستمزد بسیار پائین‌تری می‌گیرد.

او سالی ۲۰ هزار و ۶۰۰ دلار معادل ۷۵ میلیون و ۶۰۰ هزار تومان حقوق می‌گیرد.
*نارندرا مودی نخست وزیر هند سالانه حدود ۲۸ هزار و ۸۰۰ دلار معادل ۱۰۵ میلیون تومان دریافتی دارد.

البته سران کشورهای جهان، غیر از دریافت حقوق کلان، درآمدهای مخفی و علنی دیگری دارند و از مزایای کمپانی‌ها و شرکت‌های بزرگ نیز برخوردارند!

در روزهایی که اجلاس جی ۲۰ در المان، تأثیر خبر اول رسانه‌ها بود کنفرانس سازمان ملل نیز در امریکا برگزار گردید که چندان در رسانه‌ها انعکاس نیافت.

به‌گفته خبرگزاری‌ها، روز جمعه ۷ جولای، شماری از کشورها و همچنین هر ۹ قدرت اتمی جهان، شامل امریکا، روسیه، بریتانیا، چین، فرانسه، هند، پاکستان، کره شمالی و اسرائیل، شرکت در این رای‌گیری را تحریم کرده و این پیمان را «نادیده گرفتن واقعیات امنیت بین‌المللی» توصیف کرده بودند.

هر چند رئیس کنفرانس سازمان ملل پس از تصویب این پیمان گفت: «ما موفق به کاشتن نخستین بذر جهانی عاری از سلاح هسته‌ای شدیم». اما لازم به ذکر است طبق این معاهده کشوری که دارنده سلاح هسته‌ای است و به عضویت این معاهده در می‌آید، باید زرادخانه هسته‌ای و تمامی تأسیسات مرتبط با آن را طی یک مهلت زمانی مشخص منهدم کند.

۱۲۲ کشور عضو سازمان ملل متحد اسناد تعهدنامه اتومی را امضا کردند. این کشورها متعهد شدند که هرگز سلاح اتومی نداشته باشند و از آن استفاده نکنند. اما قدرت‌های اتومی با تصویب این تعهدنامه مخالفت کردند. ۱۲۲ کشور جهان قصد ندارند صاحب سلاح هسته‌ای شوند. این کشورها در مقر سازمان ملل متحد پیمانی را تصویب کردند که ساخت، استفاده، تملک و انباشت سلاح اتومی را منع می‌کند. اما این تعهدنامه‌ی هسته‌ای بدون امضای ۹ کشور اتومی از جمله آمریکا، روسیه، بریتانیا، فرانسه، چین، اسرائیل و پاکستان امضاء شد. هلند و المان با این توافقنامه هسته‌ای مخالفت کردند. سنگاپور با آن موافق بود. کشورهای امضاءکننده متعهد شدند که هرگز و تحت هیچ شرایطی سلاح هسته‌ای تولید و انباشت نکنند. کشورهای امضاءکننده این معاهده با این اقدام قصد دارند در خلع سلاح هسته‌ای فشار را بر قدرت‌های اتومی افزایش دهند. نهادهای بین‌المللی طرفدار صلح از تصویب این تعهدنامه اتومی استقبال کردند و آن را یک «تعهدنامه تاریخی» توصیف کردند.

تأثیر اسناد تصویب شده اما ناروشن و سؤال برانگیز است زیرا قدرت‌های اتومی از جمله کشورهای عضو شورای امنیت سازمان ملل متحد صاحب و تو در اجلاس اتومی ۱۲۲ کشور در نیویورک شرکت نکرده‌اند. سه کشور بریتانیا، آمریکا و فرانسه به عنوان صاحبان تسلیحات اتومی با انتشار بیانیه‌ای مشترک در سازمان ملل مخالفت خود را با تعهدنامه ۱۲۲ کشور اعلام کردند. این کشورها همچنین ابراز داشتند که قصد ندارند این معاهده را تصویب و یا عضویت در این معاهده را بپذیرند. در بیانیه این ۳ کشور همچنین آمده است که این پیمان اتومی واقعیت‌های فضای امنیت بین‌الملل را در نظر نگرفته است. نیکی هیلی، نماینده آمریکا در سازمان ملل متحد ضمن غیرواقعی بودن این تعهدنامه روی سیاست بازدارندگی سلاح هسته‌ای تأکید کرد. نماینده آمریکا در سازمان ملل در آغاز مذاکرات بر سر تعهدنامه اتومی در ماه مارس ۲۰۱۷ با توجه به برنامه سلاح هسته‌ای کره شمالی گفت: «من چیزی جز جهانی عاری از سلاح اتومی نمی‌توانم برای خانواده‌ام آرزو بکنم. ولی ما باید واقع بین باشیم.»

المان با توافقنامه اتومی ۱۲۲ کشور مخالفت کرد.

این توافق در کنفرانس سازمان ملل، در حالی صورت می‌گیرد که برای مثال، بر اساس تازه‌ترین گزارش وزارت دفاع فرانسه، صادرات تسلیحات نظامی این کشور در سال ۲۰۱۶ میلادی، ۱۴ میلیارد یورو بوده است که مهم‌ترین بخش آن به فروش هواپیماهای جنگنده رافال به هند مربوط می‌شود. وزارت دفاع فرانسه با انتشار گزارشی در پایگاه اینترنتی خود نوشت در حالی که فرانسه پیش از سال ۲۰۱۴ میلادی ۴ تا ۷ میلیارد یورو سفارش گرفته بود، اما این رقم در سال ۲۰۱۶، به ۱۴ میلیارد یورو سفارش رسید. محاسبه صادرات تسلیحات در واقع بر اساس سفارش‌هایی است که برای فروش تسلیحات دریافت می‌شود. دولت فرانسه در حالی اعلام کرده که فروش تسلیحات نظامی در سال گذشته میلادی ۱۴ میلیارد یورو بوده که در ژانویه از فروش بیش از ۲۰ میلیارد یورو اسلحه در سال ۲۰۱۶ خبر داده شده بود. همچنین رقم فروش تسلیحات فرانسوی در سال ۲۰۱۶ نسبت به سال گذشته آن، کمی کاهش نشان می‌دهد. در سال ۲۰۱۵، فرانسه توانسته بود به لطف فروش جنگنده‌های رافال به مصر و قطر، تا ۱۷ میلیارد یورو به کشورهای مختلف جهان تسلیحات بفروشد.

در سپتامبر ۲۰۱۶، پس از یک دوره مذاکرات طولانی، هند قراردادی را با شرکت فرانسوی داسو برای خرید ۳۶ هواپیمای جنگنده رافال امضا کرد.

دیگر صنعت تسلیحاتی فرانسه در سال گذشته میلادی، فروش یک زیردریایی به استرالیا بود.

سازمان «کارزار بین‌المللی منع سلاح هسته‌ای» (Ican) ضمن حمایت از تعهدنامه اتمی آن را «به لحاظ حقوق بین‌الملل الزام‌آور» دانست. این نهاد بر این باور است که دولت المان با نگاه‌داری سلاح هسته‌ای امریکا در خاک خود برخلاف حقوق بین‌الملل عمل می‌کند.

گفتنی است المان و دیگر اعضای ناتو هم با تعهدنامه اتمی ۱۲۲ کشور مخالفت کردند، چونکه در پیمان ناتو سیاست بازدارندگی هسته‌ای یکی از استراتژی‌های مهم این پیمان شمرده می‌شود.

زیگمار گابریل، وزیر امور خارجه المان در همان روزهای نخست اجلاس هسته‌ای ۱۲۲ کشور اعلام کرد که راه آن‌ها برای خلع سلاح اشتباه است.

سازمان «کارزار بین‌المللی منع سلاح هسته‌ای» (Ican) و حزب سبزها ولی گفتند که دولت المان به دلیل فشار امریکا از اجلاس هسته‌ای سازمان ملل دوری جسته است.

انستیتوی تحقیقات صلح «سیبری» اعلام کرده که قدرت‌های اتمی جهان حاضر به دست شستن از زرادخانه اتمی خود در آینده‌ای نزدیک نیستند.

در سال گذشته میلادی ۲۰۱۶، شمار سلاح‌های اتمی در سراسر جهان کاهش یافت. انستیتوی تحقیقات صلح «سیبری» در استکهلم پایتخت سوئد، در گزارش اخیر خود با ذکر این موضوع اعلام کرده که سرمایه‌گذاری برای مدرن‌تر کردن سلاح‌های تولید شده در جهان افزایش یافته است.

انستیتوی تحقیقات صلح «سیبری» یکی از مؤسسات معتبر جهانی است که در باره جنگ و صلح و مسابقه تسلیحاتی و عرضه و تقاضای سلاح مطالعه و پژوهش می‌کند.

در گزارش اخیر «سیبری» از جمله آمده است که در آغاز سال جاری میلادی ۲۰۱۷، ۹ کشور اتمی جهان دارای ۱۴ هزار و ۳۹۵ کلاهک هسته‌ای بوده‌اند که در مقایسه با سال پیش از آن با ۱۵ هزار و ۳۹۵ کلاهک هسته‌ای، کاهش اندکی نشان می‌دهد.

این کاهش کلاهک‌های هسته‌ای را باید نتیجه فعالیت‌های دو کشور امریکا و روسیه دانست که ۹۳ درصد تسلیحات اتمی جهان را در اختیار خود دارند. ۹ کشور امریکا، روسیه، بریتانیا، فرانسه، چین، هند، پاکستان، اسرائیل و کره شمالی به سلاح‌های اتمی مجهزند.

برمبنای این گزارش در سال ۲۰۱۷ میلادی روسیه با ۷۰۰۰ و امریکا با ۶۸۰۰ کلاهک هسته‌ای دو قدرت بزرگ هسته‌ای جهان هستند. پس از این دو به ترتیب بریتانیا با ۲۱۵، فرانسه با ۳۰۰، چین با ۲۷۰، پاکستان با ۱۳۰ تا ۱۴۰، هند با ۱۲۰ تا ۱۳۰، اسرائیل با ۸۰ و کره شمالی با ۱۰ تا ۲۰ کلاهک هسته‌ای قرار دارند.

شانون کیل، یکی از پژوهندگان انستیتوی تحقیقات صلح «سیپری» اعلام کرده است که با وجود پیشرفت‌ها در گفت‌وگوهای جهانی در باره منع سلاح‌های اتمی هر ۹ قدرت اتمی جهان اعلام کرده‌اند که سیستم‌های حامل موشکی خود را توسعه داده و این سیستم‌ها را یا مستقر کرده‌اند یا می‌خواهند در آینده مستقر کنند.

در این میان ایالات متحده امریکا در نظر دارد از سال ۲۰۱۷ تا ۲۰۲۶ میلادی حدود ۴۰۰ میلیارد دلار برای مدرنیزه کرده سلاح‌های اتمی خود بپردازد. هانس کریستنسن، یکی از کارشناسان «سیپری» در این باره می‌گوید: «دولت جدید امریکا برنامه‌های مدرنیزه کردن سلاح‌های اتمی خود را که دولت باراک اوباما، رئیس‌جمهوری پیشین امریکا، آغاز کرده بود ادامه می‌دهد.»

کوریای شمالی در سال ۲۰۱۶، دو آزمایش اتمی انجام داده است. این کشور پس از این آزمایش‌ها چندین موشک خود را نیز که گفته می‌شود قادر به حمل کلاهک‌های اتمی هستند، آزمایش کرده است. این کشور خواستار تولید موشک‌هایی است که بتوانند به خاک امریکا برسند.

محققان انستیتوی تحقیقات صلح «سیپری» در استکهلم، بر این نظرند که بعید به نظر می‌رسد کره شمالی به کلاهک‌هایی اتمی دست یافته باشد که بتوانند به خاک امریکا برسند. اما بعضی از محققان می‌گویند کره شمالی قادر شده «کلاهک‌های مینیاتور» اتمی بسازد که موشک‌های با برد کوتاه و متوسط این کشور قادر به حمل آن باشند.

در گزارش انستیتوی تحقیقات صلح «سیپری»، همچنین آمده است که «به‌نظر می‌رسد کره شمالی فناوری لازم برای برنامه اتمی نظامی خود را به دست آورده و تا کنون تا ۲۰ کلاهک هسته‌ای ساخته است.» در این گزارش اما تأکید شده که هنوز مشخص نیست آیا کلاهک‌های هسته‌ای ساخته شده در کره شمالی با موشک‌های این کشور قابل استفاده هستند یا نه.

نیروگاه هسته‌ای خطر بزرگ برای بشریت

اخیرا رسانه‌های امریکا گزارش کرده‌اند سیستم‌های اداری چندین نیروگاه هسته‌ای این کشور هک شده است؛ هر چند در عملکرد این نیروگاه‌ها «خللی» وارد نشده است.

روز جمعه هفتم جولای - ۱۶ تیر، رسانه‌های امریکائی به نقل از مقام‌های امنیتی و اطلاعاتی این کشور از حملات هکرها در ماه‌های مه و جون گذشته به چندین نیروگاه هسته‌ای در ایالت‌های مختلف خبر دادند.

یکی از نیروگاه‌هایی که در چند گزارش به هک شدن سیستم‌های اداری آن اشاره شده، نیروگاه اتمی وولف کریک در ایالت کانزاس است.

با وجود این که روابط عمومی این نیروگاه از پاسخ دادن به رسانه‌ها سر باز زده اما تأکید کرده است که در جریان این حملات خللی به بخش عملیاتی نیروگاه وارد نشده است چرا که به گفته مسوولان آن، سیستم کنترل نیروگاه کاملاً مجزا و بدون ارتباط با رایانه‌های بخش اداری است.

وزارت امنیت داخلی امریکا در گزارش امنیتی فوری خود انگشت اتهام را به سوی یک دولت خارجی، که می‌تواند روسیه باشد، نشانه رفته است.

نیویورک تایمز نوشته گزارش وزارت امنیت داخلی به لحاظ فوریت و میزان تهدید فقط یک درجه با بالاترین میزان تهدید فاصله داشته است.

همزمان وزارت امنیت داخلی امریکا در بیانیه‌ای مشترک با افبی‌آی به مردم امریکا اطمینان داده‌اند که در جریان این حملات هیچ تهدیدی متوجه امنیت عمومی نشده است.

آن‌طور که نیویورک‌تایمز نوشته در گزارش وزارت امنیت داخلی امریکا هدف هرکدام از ترتیب دادن این حملات «ترسیم نقشه ارتباطاتی نیروگاه‌ها» بوده است؛ احتمالاً با نیت استفاده در حملات بعدی.

روزنامه امریکائی نوشته، هرکدام با ارسال ایمیل به مدیران و مهندسان برجسته این نیروگاه‌ها، در قالب درخواست کار و ارسال رزومه، تلاش کرده‌اند کدهای بدافزاری خود را وارد سیستم‌های نیروگاه کنند.

بنابر گفته مسوولان و کارشناسانی که با نیویورک تایمز گفتگو کرده‌اند روش‌های استفاده شده از سوی این هرکدام شبیه شگردهائی است که «هرکدام روسی در حملات قبلی به نیروگاه‌های تولید انرژی» از آن بهره برده بودند.

بازرسان امریکائی روسیه را پشت حملات سایبری می‌دانند که در سال ۲۰۱۵ باعث قطع برق گسترده در اوکراین شد. استفاده از بدافزارها و تسلیحات سایبری به‌طور فزاینده‌ای صحنه نبرد میان دولت‌های جهان را به دنیای مجازی کشانده است و به‌نظر می‌رسد «جنگ سایبری» هر روز گسترده‌تر می‌شود.

حمله ویروس استاکس نت به تأسیسات هسته‌ای ایران که بنابر گزارش‌ها کار مشترکی از دولت‌های امریکا و اسرائیل بود، نمونه بارزی از این عرصه نبرد جدید در قرن بیست و یکم است.

آن‌طور که گزارش شده، استاکس نت بعد از ورود به سیستم‌های تأسیسات هسته‌ای ایران با سرعت بخشیدن فراتر از معمول به چرخش سانتری فیوژها، به آن‌ها آسیب وارد کرده بود.

پیمان NPT که به‌عنوان بستر تلاش‌ها برای ممانعت از گسترش سلاح‌های هسته‌ای شناخته می‌شود؛ از دوره ریاست جمهوری اوباما، در حال از دست دادن تأثیر خود بوده است.

همه پنج عضو دائم شورای امنیت (امریکا، روسیه، چین، فرانسه و بریتانیا) قدرت‌های هسته‌ای هستند و در پیمان NPT نیز به‌عنوان قدرت هسته‌ای به رسمیت شناخته شده‌اند. هدف اصلی این پیمان حول این محور می‌چرخد که در ازای عدم دستیابی سایر کشورها به بمب هسته‌ای، این پنج قدرت نیز رفته رفته خلع سلاح شوند.

حامیان NPT با اشاره به این‌که اگر این توافق نبود کشورهای پیش‌تری در چهار دهه گذشته به‌سلاح هسته‌ای دست می‌یافتند، اعتقاد دارند که این پیمان نسبتاً موق بوده است. اما امتناع قدرت‌های بزرگ هسته‌ای از عمل به تکالیف خود باعث شده است که کشورهای زیادی برای هسته‌ای شدن دارای انگیزه شوند.

هند، پاکستان و اسرائیل سه کشور از چهار کشوری هستند که بمب اتمی دارند و پیمان منع تکثیر سلاح‌های هسته‌ای را نیز امضا نکرده‌اند. چهارمین کشور کره شمالی است و ایران نیز مظنون به توسعه سلاح‌های هسته‌ای می‌باشد. (این ادعا همواره از سوی ایران رد شده است).

پیمان NPT از سال ۱۹۷۰ برقرار شد و از آن پس در بین کشورهای هسته‌ای، پاکستان تنها کشوری بوده است که تولید یک بمب هسته‌ای را در زمانی که پیمان منع تکثیر سلاح‌های هسته‌ای بر سر کار بوده رسماً تأیید کرده است.

کره شمالی مدعی است که می‌تواند یک بمب هسته‌ای را هر زمانی که صلاح دید آزمایش کند ولی به اعتقاد واشنگتن، پیونگیانگ هم‌اکنون دو بمب هسته‌ای تولید نموده است.

علنی شدن برنامه هسته‌ای ایران که ۲۰ سال بود دنبال می‌شد در سال ۲۰۰۳، موجب ایجاد یک بحران فراگیر شد. تهران از تعلیق فعالیت‌های غنی‌سازی اورانیوم در تأسیسات نطنز خودداری می‌کند.

همان روزها، اوپاما رئیس جمهور وقت امریکا، اعلام نمود که ایران هنوز به سلاح هسته‌ای دست نیافته است اما تحلیل‌گران در آژانس بین‌المللی انرژی هسته‌ای مستقر در وین بر این عقیده‌اند که این کشور اورانیوم غنی‌شده کافی در اختیار دارد تا بتواند با سرعت نسبتاً بالایی یک بمب اتمی بسازد.

اخیراً آمار از تعداد بمب اتم در کشورهای مختلف جهان مطرح شده است. بنا به گزارشات، «بمب اتم» یکی از اختراعات کشورهای قدرتمند جهان است تا از آن برای قدرت‌نمایی در دنیا استفاده کنند و این موضوع جای تامل دارد. در حقیقت کشورهای قدرتمند جهان که از اهرم سلاح هسته‌ای استفاده می‌کنند در تلاشند تا کشورهای ضعیف‌تر را تحت سلطه خود قرار دهند و تاکنون یک کشور همچون امریکا از «بمب اتم» استفاده کرده است.

برخی کشورها همچون امریکا که خود دارای حداقل ۷ هزار سلاح هسته‌ای هستند به‌دنبال آن بوده تا کشورهای دیگر را از فناوری صلح آمیز هسته‌ای محروم کنند و مدعی هستند برای جهان این سلاح‌ها خطر دارد.

کشورهایی همچون فدراسیون روسیه، ایالات متحده امریکا، کره شمالی، چین، پاکستان، انگلیس و کره شمالی کشورهای هستند که بمب اتم دارند. البته حکومت اسرائیل هم دارای سلاح هسته‌ای است که در قالب کشور شناخته نمی‌شود.

روزنامه گاردین گزارش داد: هند، پاکستان و اسرائیل سه کشور مهم در منطقه هستند که بمب اتمی دارند و پیمان منع تکثیر سلاح‌های هسته‌ای را نیز امضا نکرده‌اند. رژیم آپارتاید آفریقای جنوبی نیز یک بمب اتمی ساخته بود اما در دهه ۱۹۹۰ به‌صورت داوطلبانه از فعالیت‌های هسته‌ای خود چشم پوشید.

این روزنامه ادامه داد: عراق در زمان «صدام حسین» جهت تولید سلاح هسته‌ای تلاش کرد؛ اما ناکام ماند. لیبی نیز تجهیزات لازم برای تولید بمب را خریده بود اما دست از کار کشید. همچنین ژاپن مواد شکافت‌پذیر کافی و دانش این کار را در اختیار دارد و ساخت بمب برای آلمان هم چندان دشوار نیست.

کارشناسان برآورد می‌کنند که حدود ۲۵ کشور برای دستیابی به سلاح هسته‌ای تلاش نموده‌اند. گفته می‌شود چند کشور دیگر از جمله برزیل، آرژانتین، لیبی، الجزایر، عربستان سعودی و ... نیز دارای برنامه‌های جاه‌طلبانه هسته‌ای هستند. گاردین عنوان داشت: اسرائیل هیچ‌گاه خود را یک کشور هسته‌ای نخوانده اما با فاصله قابل توجهی نیرومندترین قدرت هسته‌ای خارج از پنج کشور اصلی است. این کشور در اواخر دهه ۱۹۶۰ یک نمونه بمب اتمی ابتدایی تولید کرد و اکنون تخمین زده می‌شود که بالغ بر نیم تن پلوتونیوم و مقدار نامشخصی اورانیوم غنی‌شده کافی برای ساخت سلاح ذخیره کرده است. پلوتونیوم ذخیره شده توسط اسرائیل از مجموع پلوتونیوم پنج قدرت برتر هسته‌ای بیش‌تر است. اکنون کارشناسان برآورد می‌کنند که این کشور ۲۰۰ بمب اتمی در اختیار دارد.

هند با آزمایش اتمی سال ۱۹۷۴ در صحرای «راجستان» به باشگاه کشورهای هسته‌ای پیوست و گمان می‌رود این کشور در حال حاضر ده‌ها بمب اتمی در دست داشته باشد. این اقدام هند موجب شد پاکستان نیز اقدام به تولید سلاح هسته‌ای نماید.

امریکا بیش از ۷ هزار بمب اتوم دارد. براساس برآوردهای رسانه ای ایالات متحده امریکا بین ۷ هزار و ۲۰۰ تا ۷ هزار و ۷۰۰ بمب اتوم دارد و البته در این زمینه یکی از دارندگان اصلی سلاح های هسته ای به حساب می آید. البته ایالات متحده امریکا تنها کشور استفاده کننده از سلاح هسته ای بوده که با پرتاب بمب اتوم در «هیروشیما» و «ناکازاکی» دهها هزار نفر را کشت.

کشور دومی که دارنده سلاح هسته ای است؛ فدراسیون روسیه بوده که برآوردهای رسانه ای نشان می دهد این کشور بیش از ۸ هزار بمب اتوم تولید کرده و یک رقابت تاکتیکی بین «مسکو» و «واشنگتن» برسر تولید بمب اتوم وجود دارد.

کشور سومی که دارای بیشترین سلاح هسته ای است؛ فرانسه است که قریب به ۳۰۰ کلاهک هسته ای داشته و البته مقامات «الیزه» هم شیدیدا با دستیابی کشورهای در حال توسعه به «بمب اتوم» مخالف هستند. علاوه بر این کشورهای هم چون جمهوری خلق چین، انگلیس، پاکستان و هند با به ترتیب؛ ۲۵۰، ۲۲۵، ۱۲۰، ۱۱۰ و ... در رتبه های بعدی قرار دارند.

کوریای شمالی هم جز کشورهای است که با ۸ «بمب اتوم» در زمره مهم ترین کشورهای دارنده سلاح هسته ای قرار دارد. «کیم جونگ اون» شخص اول کره شمالی معتقد است، توسعه سلاح های اتمی امنیت ملی این کشور را تضمین می کند.

«کیم جونگ اون»، رهبر کره شمالی، اظهار داشت: کشورش از تسلیحات هسته ای استفاده نخواهد کرد مگر آن که دیگر کشورهای دارای تسلیحات هسته ای حق حاکمیت کره شمالی را زیر پا بگذارند.

شخص اول کره شمالی گفت: این کشور به عنوان یک کشور مسؤلیت پذیر از سلاح هسته ای استفاده نخواهد کرد مگر آن که نیروهای متخاصم تجاوزگر با استفاده از تسلیحات هسته ای حق حاکمیت این کشور را زیر پا بگذارند.

ارتش کره شمالی با آزمایش «بمب اتوم» و «بمب هیدروژنی» به دنبال توسعه توان هسته ای خود بوده و این موضوع موجب نگرانی شدید امریکا شده و غرب با وجود داشتن هزاران کلاهک اتمی به دنبال تحریم این کشور شرق آسیای است.

اسرائیل هم یکی از قدرتهایی است که بر اساس نظر کارشناسان بین ۸۰ تا ۲۰۰ کلاهک اتمی در اختیار دارد؛ قدرت های جهانی در برابر سلاح های هسته ای حکومت اسرائیل در منطقه «غرب آسیا» در حالی سکوت کرده اند که بر برخی کشورها، برای نداشتن انرژی صلح آمیز هسته ای انواع حمله ها را وارد می کنند.

نیروگاه دیمونا پایگاه اینترنیتی والا به نقل از مؤسسه پژوهش های سوئد اعلام کرد: اسرائیل هشتاد بمب هسته ای دارد. این در حالی است که حکومت اسرائیل به سیاست مبهم خود در این زمینه ادامه می دهد. اسرائیل از زمانی که نیروگاه «دیمونا» در اواسط دهه پنجاه را ساخته است داشتن سلاح هسته ای را نه تأیید و نه رد می کند.

شهر «دیمونا» در حدود ۳۴۰۰۰ نفر جمعیت دارد و «نیروگاه اتمی دیمونا» در ده کیلومتری جنوب شهر «دیمونا» قرار دارد. در دیمونا آزمایشگاهی اتمی وجود دارد که کارکنان دیمونا آن را «هیروشیمای کوچک» می نامند. یک چهارم این کارکنان بر اثر ابتلا به سرطان جان باخته اند.

«مردخای وانون»، تکنیسین اسبق مرکز هسته ای «دیمونا» در این زمینه اظهار داشت: در مدتی که در این مرکز مشغول کار بودم، همیشه از برنامه ساخت سلاح هسته ای اسرائیل وحشت داشتم.

در واقع اسرائیل ۲۰۰ کلاهک هسته ای دارد و عضو NPT هم نیست

در مجموع ۹ قدرت بزرگ جهان دارای بمب اتم هستند که مجموع تعداد بمب های اتمی جهان بیش از ۱۶۰۰۰ ارزیابی می شود که ایالات متحده امریکا و فدراسیون روسیه در زمینه تعداد بمب اتم در جهان رکورد دار هستند. بر اساس آمارهایی که سازمان های علمی امریکا منتشر کرده اند، نشان می دهد که خطرناکترین این سلاح ها ۳ هزار و ۸۰۰ کلاهک هسته ای است که اکنون در خدمت عملیات نظامی است که از این تعداد یک هزار و ۸۰۰ کلاهک در اختیار امریکا، روسیه، فرانسه و انگلیس قرار دارد.

در گزارشات آمده است، روسیه و امریکا بیشترین تعداد کلاهک هسته ای را در جهان در اختیار دارند به طوری که هر کدام از این کشورها دارای ۴ تا ۴ هزار و ۵۰۰ کلاهک و بمب هسته ای هستند.

در همین حال دیگر کشورهای هسته ای هم به ضرورت در اختیار داشتن بیش از صدها بمب هسته ای برای امنیت «ملی» خود می اندیشند.

ارتش امریکا برای اولین بار، در آوریل ۲۰۱۷، یکی از بزرگترین بمب های غیر هسته ای خود را در جنگ استفاده کرد. هدف این بمب به گفته امریکا مخفیگاه زیرزمینی گروه موسوم به «دولت اسلامی» یا «داعش» در ولسوالی اچین ولایت ننگرهار افغانستان بوده است. اما این بزرگترین و سنگین ترین بمب امریکا نیست.

با توجه به این که این بمب غیر هسته ای است، استفاده از آن لزوما نیاز به اجازه رئیس جمهوری امریکا ندارد.

نام اصلی این بمب (B۴۳ BGU-) سلاح عظیم انفجار هوایی (Massive Ordnance Air Blast Bomb) یا به اختصار (MOAB) است که به اصطلاح به آن مادر همه بمب ها گفته می شود.

این بمب ۹ متر طول و نزدیک به ۱۰ تن وزن دارد و هدفش را با موقعیت یاب ماهواره ای (جی پی اس) پیدا می کند. برای افزایش قدرت انفجار این بمب، به آن پودر آلومینیم اضافه کرده اند.

نحوه پرتاب این بمب متفاوت است. به دلیل سنگینی و بزرگی، بجای بمب افکن، یک هواپیمای باربری ام سی-۱۳۰ آن را پرتاب می کند. فیلم زیر مراحل یک پرتاب آزمایشی را در سال ۲۰۰۳ میلادی در فلوریدای امریکا نشان می دهد.

مراحل پرتاب آزمایشی «مادر همه بمب ها» در سال ۲۰۰۳ میلادی در فلوریدای امریکا

بمب روی یک سکو یا پالت قرار می گیرد و با آزاد شدن یک چتر، از هواپیما بیرون کشیده می شود و بعد از جدا شدن، به سمت هدف شیرجه می زند. بمب موتور ندارد اما با استفاده از بالچه هایی که در عکس زیر دیده می شود مسیرش را به سمت هدف تنظیم می کند.

بالچه های «مادر همه بمب ها» که با کمک آن ها هنگام سقوط آزاد مسیرش را به سمت هدف تنظیم می کند. این بمب، طوری طراحی شده که برای وارد کردن بیشترین فشار، قبل از برخورد با زمین منفجر شود تا به گفته طراحانش بیشترین ضربه را به زمین وارد کند. حدود ۹ تن تی ان تی داخل این بمب، دایره ای به شعاع یک و نیم کیلومتر را منفجر می کند. جدار آلومینیمی نازک این بمب مشخصا برای افزایش شعاع انفجار بمب طراحی شده است.

این بمب «سنگر شکن»، برای تخریب تونل‌ها و تأسیسات زیرزمینی طراحی شده است. این سلاح برای استفاده در جنگ عراق ساخته شده بود و گفته شده هر کدامش ۱۶ میلیون دالر قیمت دارد. اولین آزمایش آن در سال ۲۰۰۳ و در زمان حمله امریکا و متحدانش به عراق انجام شد. اما تاکنون در میدان جنگ استفاده نشده بود. در حال حاضر «مادر همه بمب‌ها» سنگین‌ترین بمب غیر هسته‌ای ارتش امریکا نیست. سنگین‌ترین بمب، بهنام سلاح عظیم نفوذکننده (Massive Ordnance Penetrator) یا MOP است. این بمب ۱۵ تن (۱۵ هزار کیلو) وزن دارد.

روسیه هم بمب سنگین غیر هسته‌ای خود را ساخته و نامش را «پدر همه بمب‌ها» گذاشته است. این بمب نوعی بمب حرارتی است. این نوع بمب‌ها در دو مرحله منفجر می‌شوند. یک انفجار کوچک ابری از مواد منفجره ایجاد می‌کند که بعد انفجار این ابر، انفجاری عظیم و موجی با فشار خرد کننده تولید می‌کند. اثر مهم استفاده از «مادر همه بمب‌ها» ایجاد فشار روانی برای «دشمن» خوانده شده است، یعنی ایجاد وحشت با قدرت یک انفجار عظیم.

این نوع بمب‌ها بر اساس بمب‌هائی ساخته شده‌اند که برای صاف کردن تکه‌ای از جنگل یا پوشش گیاهی به منظور ایجاد یک فرودگاه اضطراری هلیکوپتر طراحی شده است. بمب دیزی کاتر یک نمونه این نوع بمب‌ها است که ۱۵ تن وزن دارد.

محل اصابت «مادر همه بمب‌ها» یک مخفیگاه زیرزمینی داعش در منطقه اچین ولایت ننگرهار بوده است. همچنین ایالات متحده امریکا، اولین بمب اتمی جهان را آزمایش کرد. آزمایش این بمب به صورت بسیار محرمانه در منطقه آلاموگوردو در بیابان نیومکزیکو در ۳۵۰ کیلومتری لس آلاموس انجام شد. بزرگ‌ترین دانشمندان هسته‌ای، اوپنهایمر، چادویک، فریش، لاورنس در یک پناهگاه بتنی در فاصله ۸ کیلومتری «نقطه صفر» محل انفجار ناظر بر انجام این آزمایش بودند. نزدیک‌ترین منطقه مسکونی ۳۵ کیلومتر با محل آزمایش فاصله داشت.

در سال ۱۹۴۴ میلادی، ژنرال گروز منطقه آلاموگوردو را برای انجام آزمایش بمب اتمی که نام ترینییتی را به آن داده بودند، انتخاب کرده بود. در جریان یک سال در این منطقه پناهگاه‌های بتنی برای نظارت بر نحوه عملکرد آزمایش احداث شدند و یک برج فولادی که بمب بر فراز آن منفجر می‌شد در «نقطه صفر» برپا گردید. در روز ۱۵ جولای ۱۹۴۵ میلادی، در حالی که بمب اتمی که شهر هیروشیما را با خاک یکسان کرد بهنام «لیتل بوی» در داخل ناو جنگی ایندیاناپولیس جا گرفته بود و مسیر جزیره تینیان (جزیره‌ای که دو بمب اتمی «لیتل بوی» و «فت

من» در آنجا نگهداری شدند) را می‌پیمود، ۱۵۰ دانشمند هسته‌ای در آلاموگوردو گرد آمده بودند تا ناظر بر آزمایش بمب پلوتونیوم «ترینیتی» باشند.»

بمب در محل مونتاژ شد و به‌بالای برج فولادی منتقل گردید. اندکی بعد از ساعت پنج صبح نخستین انفجار اتمی تاریخ بشریت رخ داد.

ژنرال فالر در خاطرات خود نوشت یک نور کور کننده که حتی از فاصله ۳۵ کیلومتری غیرقابل تحمل بود، آسمان تیره را روشن کرد و پس از آن صدای انفجاری شنیده شد. موج انفجار به شدت افرادی که در پناهگاه‌ها بودند را به گوشه‌ای پرتاب کرد و بلافاصله صدای یک غرش کرکننده و وحشتناک که پایان‌ناپذیر بود بلند شد. در اینجا بود که ما متوجه شدیم موجودات حقیر مرتدی هستیم که جرات کردیم به نیروئی دست یابیم که می‌تواند پایان بشریت را رقم بزند.

ژنرال گروز بقیه ماجرا را حکایت کرد: یک ابر غلیظ و عظیم از زمین برخاست و هر لحظه بر ابعاد آن افزوده می‌شد و به‌سوی آسمان پیش می‌رفت، اندکی بعد این ابر به شکل یک قارچ غول آسا درآمد. اوپنهایمر هنگام مشاهده انفجار به یاد یک متن قدیمی سانسکریت افتاد: «اکنون، من شریک مرگ هستم، یک نابود کننده دنیاها.»

قدرت این انفجار معادل ۲۰ هزار تن تی‌ان‌تی بود. بلافاصله پس از انجام آزمایش، بمب اتمی به یک سلاح سیاسی تبدیل شد و هری ترومن رئیس‌جمهور آمریکا که در آن هنگام در کنفرانس پتسدام حضور داشت، صریحا موفقیت آزمایش اولین بمب اتمی را اعلام کرد.

به این ترتیب، در روز ۱۶ جولای سال ۱۹۴۵ میلادی با آزمایش اولین بمب اتمی جهان توسط ایالات متحده، عصر هسته‌ای جهان آغاز شد و منجر به بزرگترین مسابقه تسلیحاتی تمام دوران‌ها گردید.

لیست ارتش‌های قدرتمند جهان در اوایل سال ۲۰۱۷ منتشر شد. مؤسسه گلوبال فایر پاور با آغاز هر سال میلادی اقدام به گردآوری آمار و ارقام مختلف و انتشار لیست قدرتمندترین ارتش‌های جهان می‌کند و پیش از این لیست گلوبال فایر پاور از قدرتمندترین ارتش‌های جهان در سال ۲۰۱۶، توسط سایت نارون منتشر شده بود. فهرست منتشر شده توسط این مؤسسه هم‌اکنون به مهم‌ترین و شناخته شده‌ترین لیست در این زمینه تبدیل شده است و نهادهای مختلف آمار این مؤسسه را تا حد زیادی معتبر می‌دانند. رتبه بندی این مؤسسه به این صورت است که هر کشور امتیازی را کسب می‌کند و هرچه این امتیاز به صفر نزدیکتر باشد نشان دهنده قدرت بیشتر آن کشور است. از نکات جالب توجه این لیست قرارگیری ایران در رتبه ۲۰ است. این در حالی است که ایران در سال ۲۰۱۶ در رتبه ۲۱ و در سال ۲۰۱۵ و ۲۰۱۴ در رتبه ۲۲ قرار داشت.

البته برای داشتن درک درست نسبت به لیست منتشر شده توسط این مؤسسه باید به برخی نکات توجه کرد که در اینجا به برخی از آن‌ها اشاره می‌شود. نکته اول این است که در این رده‌بندی قدرت هسته‌ای و شیمیایی کشورها مورد محاسبه

قرار نمی‌گیرد. مورد دوم این است که تنها تعداد تسلیحات هر کشور اهمیت ندارد، بلکه کیفیت آن‌ها نیز در امتیازدهی دارای نقش مهمی است.

حکومت اسلامی ایران هم، اخیراً چند موشک به سوریه با هدف گرفتن پایگاه داعش پرتاب کرد تا از رقابش عقب نماند.

۱۲۲ کشور جهان پیمان منع تسلیحات اتومی را امضاء کردند

گروه (G-۲۰)

گروه G-۲۰، انجمن مرکزی همکاری بین‌المللی در مسائل مالی و اقتصادی است. این گروه یک سازمان بین‌المللی به اصطلاح غیررسمی است. تصمیمات G ۲۰ به‌عنوان مجمع مهم غیررسمی همکاری‌های اقتصادی بین‌المللی نفوذ زیادی در سیاست‌های «دولت‌ها» و «ملت‌ها» دارد که می‌تواند توافقات الزام‌آور را بوجود آورد.

این گروه شامل ۱۹ کشور آرژانتین، استرالیا، برزیل، چین، المان، فرانسه، بریتانیا، هند، اندونزی، ایتالیا، کانادا، ژاپن، کره جنوبی، مکزیک، روسیه، عربستان سعودی، آفریقای جنوبی، ترکیه و ایالات متحده و اتحادیه اروپا است.

کشورهای اقتصادی گروه G ۲۰ حدود ۸۰ درصد اقتصاد جهان را در دست دارند.

حدود سه چهارم تجارت جهانی توسط کشورهای گروه ۲۰ انجام می‌شود.

حدود دو سوم جمعیت جهان در کشورهای G ۲۰ قرار دارند.

سازمان‌ها و شرکت‌های میهمان:

علاوه بر کشورهای عضو این گروه، به‌دعوت کشوری که ریاست اجلاس را عهده‌دار است، شرکت‌ها و مؤسسات بین‌المللی به‌طور منظم در اجلاس G ۲۰ شرکت می‌کنند. این مؤسسات و شرکت‌ها عبارتند از:

- سازمان بین‌المللی کار (ILO)؛ - صندوق بین‌المللی پول (IMF)؛ - شورای ثبات مالی (FSB)؛ - بانک جهانی (WB)؛ - سازمان تجارت جهانی (WTO)؛ - سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD)؛ - سازمان ملل (UN)؛ - سازمان بهداشت جهانی (WHO).

مهمترین مهمان اجلاس:

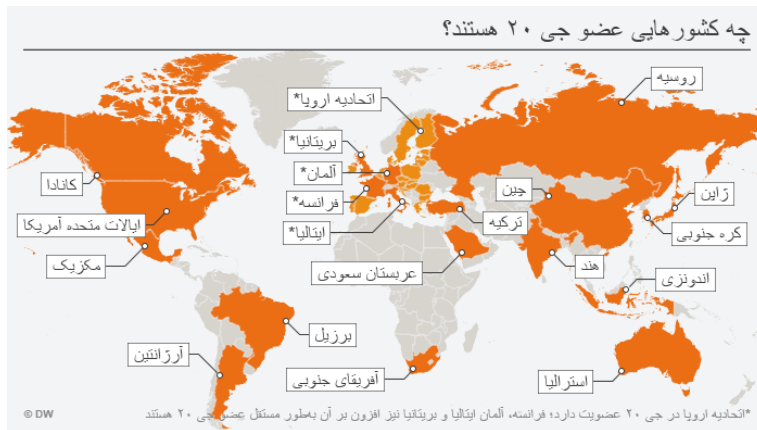
- مهمترین مهمان در اجلاس‌های G ۲۰، اسپانیا است که به‌عنوان یک مهمان دائمی در آن شرکت می‌کند.

اجلاس ۷ و ۸ جولای ۲۰۱۷ در هامبورگ:

- کشورهای نروژ، هلند و سنگاپور به عنوان کشورهای شریک در گروه ۲۰ به این اجلاس دعوت شده‌اند.
- گزینه به نمایندگی از طرف اتحادیه آفریقا (AU) دعوت شده است.
- ویتنام به عنوان نماینده سازمان همکاری‌های اقتصادی آسیا و اقیانوسیه (APEC) دعوت شده است.
- سنگال به عنوان نماینده سازمان مشارکت برای توسعه آفریقا (NEPAD) به این اجلاس دعوت شده است.

مسائلی که در این اجلاس مورد توجه قرار می‌گیرد:

- تجارت در سراسر جهان
- تغییرات آب و هوایی
- سیاست توسعه اقتصادی
- بازار کار و اشتغال
- سیاست پناهندگی
- مبارزه با تروریسم
- مسائل مهم جهانی

سخن آخر

در این اجلاس جی ۲۰، به‌مهم‌ترین مسایل انسانی نظیر تقویت مشارکت زنان، قراردادی جدید با آفریقا، برنامه‌های عملیاتی و تدبیرهای آموزش دیجیتالی و...، چندان پرداخته نشد. گروه ۲۰ موفق نشد به جهانی‌شدن چهره‌ای جدید بدهد. بسیاری از انسان‌ها در سرتاسر جهان بر این عقیده‌اند که اقتصاد جهانی نه رفاه همگانی، بلکه منافع جمع کوچکی را مدنظر دارد. گروه ۲۰ در کار خود پیشرفتی به‌دست نیاورد و بحث جدی از صلح و امنیتی جهانی نکرد. تظاهرکنندگان ضدسرمایه‌داری و وحشی‌گری پولیس و ارتش آلمان علیه آن‌ها، تصویرهای نمادین هامبورگ هستند که چهره واقعی سرمایه‌داری جهانی را در معرض قضاوت افکار عمومی مردم جهان قرار دادند. بحران گرمایش زمین، پدیده‌های فاجعه‌بار است که نه تنها حوزه سلامت و بهداشت بلکه حوزه اقتصادی را نیز به شدت مورد آسیب قرار می‌دهد. تا جایی که گروهی از کارشناسان با توجه به بحران امنیتی در خاورمیانه، جنگ‌های این مناطق را نیز متأثر از تغییرات شدید محیط زیستی در حوزه خاورمیانه ارزیابی می‌کنند.

بحران مهاجرت‌های غیرقانونی به‌سوی قاره اروپا، تغییرات اقلیمی، اقتصاد جهانی، جنگ سوریه، بحران اوکراین و تهدیدات هسته‌ای کره شمالی از محورهای عمده مورد بحث در اجلاس دو روزه در هامبورگ بود.

در این اجلاس دو روزه، علاوه بر جلساتی با حضور تمامی اعضا کشورهای عضو، دیدارهای دو جانبه‌ای نیز میان رهبران کشورهای جهان صورت گرفت که به نوبه خود از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بودند.

در این میان، بحران گرمایش زمین به چالشی‌ترین موضوعات مورد بحث تبدیل شد. ۱۹ کشور حاضر تعهد کردند نسبت به توافق آب و هوایی پاریس پایبند خواهند ماند. امریکا که پس از ظهور دونالد ترامپ در قدرت از زیر بار تعهدات پاریس شانه خالی کرد، در اجلاس هامبورگ نیز بر مواضع مخالف خود اصرار ورزید. بدین‌ترتیب، ایالات متحده امریکا در امر مقابله با بحران آب و هوایی در جهان در انزوا قرار گرفت.

امانوئل ماکرون که همچون همتای امریکائی خود برای نخستین بار در اجلاس کشورهای عضو گروه ۲۰ حضور یافته بود با بیان این‌که اجلاس هامبورگ نتوانست به تمامی تعهدات خود بشکلی کامل عمل کند، از اجلاس اخیر گروه ۲۰ به‌عنوان یک اجلاس «انتقالی» نام برد.

اردوخان رئیس‌جمهور ترکیه نیز درباره اجرای توافق اقلیمی پیش‌شرط‌هایی تعیین کرد و معامله‌ای را که بر سر پناهمجویان با اتحادیه اروپا داشت، اکنون در این مورد نیز باخ‌خواهی کرده است.

به‌این ترتیب، شهر هامبورگ المان در روزهای هفتم و هشتم جولای ۲۰۱۷، میزبان سران کشورهای عضو گروه ۲۰ شد. بیستمین اجلاس سران کشورهای جی ۲۰، روز جمعه در حالی در شهر ساحلی هامبورگ المان آغاز شد که مخالفین «سیتم سرمایه‌داری» و «جهانی‌سازی» در اعتراضات گسترده خود تحت عنوان «به‌جهنم خوش آمدید» با تهاجم وحشیانه و شدید نیروهای پولیس و ارتش المان روبرو شدند. این اقدام دولت المان و نیروهای سرکوبگر آن، به‌معنای واقعی ماهیت کسانی را به نمایش گذاشت که با پولیس و ارتش حاکمیت خود را با بحران‌ها و جنگ‌ها و استثمار سر پا نگاه داشته‌اند. در واقع این نیروها حافظ سرمایه و ابزار دولت در سرکوب مردم و جنگ و کشتار است. پولیس و ارتش و دیگر نیروهای نظامی و انتظامی و مخفی و علنی در همه نقاط جهان، برای سرکوب جنبش‌های سیاسی - اجتماعی و به‌مثابه نگهبان سرمایه و دولت‌های سرمایه‌داری تربیت شده‌اند از این‌رو، این نیروها، نه حافظ امنیت و منافع شهروندان جهان، بلکه حافظ مشتی سرمایه‌دار هستند که جز ثروت‌اندوزی، غارت اموال عمومی، قدرت مطلق، سرکوب و جنگ، زندان و شکنجه و اعدام، به چیز دیگری نمی‌اندیشند. یعنی دین و ایمان و باور و اهداف آن‌ها پول و پول و کسب سود بیش‌تر از قبل استثمار بی‌رحمانه نیروی کار و انباشت سرمایه است!

در تظاهرات هامبورگ، نیروهای ضدسرمایه‌داری رگه نوینی از انترناسیونالیسم را به نمایش گذاشتند و نشان دادند که اگر این نیرو متحد و متشکل و هدف‌مند حرکت کند می‌تواند دیوار پولیس و ارتش تا دندان مسلح وحشی را بشکند و به اهداف خود برسد. بنابراین ضرورت دارد که همه نیروهای چپ و کمونیست و آنارشیسیم و ضدجنگ و طرفداران محیط زیست و غیره این جنبش ضدسرمایه‌داری را تقویت کنند.

واقعه المان و همه عملکردهای اخیر حکومت‌های سرمایه‌داری جهان به‌ویژه در خاورمیانه و آفریقا، نشان داده کسانی که در اجلاس حضور داشتند به معنای واقعی دشمن درجه یک آزادی، برابری، عدالت اجتماعی و همبستگی انسانی هستند. آن‌ها، حتی از نابود کردن جهان و کشتار میلیون‌ها انسان نیز ابائی ندارند. اما در مقابل سازمان‌ها و نهادها و مردمی که در خیابان‌های هامبورگ علیه آن‌ها شعار دادند و با تهاجم وحشیانه پولیس و ارتش و پولیس مخفی المان مواجه شدند پیام‌شان به جهانیان این است که به نیروهای خود متکی باشند و در مبارزه طبقاتی متحدانه و متشکل علیه هرگونه ستم و استثمار، جنگ و تروریسم دولتی و غیردولتی، حضور فعال و هدف‌مندی داشته باشند. حقیقتاً در جهان

امروز دولت و به‌طور کلی حاکمیت از بالا و ارتش و پولیس مخفی و علنی جهان، شرم بشریت هستند و باید منحل شوند و جای دموکراسی بورژوائی آن‌ها را دموکراسی مستقیم و خودمدیریتی دموکراتیک با روابط و مناسبات شورائی بگیرد.

آری؛ جهان ما چنین است اما چنین نخواهد ماند! و به قول ژان پل سارتر بزرگ:

دستانم را می‌توانی ببندی

پاهایم را می‌توانی ببندی

دهانم را می‌توانی ببندی

اما ذهنم را هرگز..

یک روز

از ذهن من

هزاران پرستوی وحشی

به آسمان خواهد پرید....

دوشنبه نوزدهم تیر ۱۳۹۶ – دهم جولای ۲۰۱۷

ضمائم:

بیانیه مطبوعاتی ائتلاف «به جهنم خوش آمدید»

جمعه هفت جون ۲۰۱۷

همان‌گونه که در روزهای گذشته به‌گونه‌ای فزاینده عیان شده بود، پولیس شامگاه پنج‌شنبه تظاهرات «به جهنم خوش آمدید» را در همان چند متر اول مسیر و تقریباً بدون هشدار قبلی به خشن‌ترین وجه مورد حمله قرار داد. انسان‌ها هنگام گریز مجبور شدند از دیوارها بالا بروند، اما از بالا مورد ضرب و شتم قرار گرفتند و پائین افتادند. ماشین‌های آب‌پاش مردم را آن قدر به سمت رودخانه هل دادند که خطر افتادن آن‌ها به رود الب وجود داشت. ماشین‌های آب‌پاش مسیر آب را مستقیماً به سوی افرادی نشانه رفتند که روی بام ساختمان‌های اطراف نشسته و ناظر صحنه بودند.

شیوه‌ای که پولیس با استفاده از آن در چندین مکان با به‌کارگیری نیروهای پرشمار مردم را به دیوارها هل داد، دلیل کافی برای این نتیجه‌گیری است که در سناریوی برنامه‌ریزی شده از سوی پولیس، اصلاً قرار نبود تظاهرات از خیابان حاشیه بندر خارج شود. این نتیجه‌گیری همچنین موجه است اگر در نظر بگیریم که افراد پولیس درست در لحظه‌ای بلوک‌های تظاهرات را مورد یورش قرار دادند که مسؤولان گردهمایی هنوز سرگرم مذاکرات با مسؤولان عملیات پولیس برای یافتن یک راه‌حل بودند. پس تظاهرات زمان کوتاهی پس از ساعت ۲۰ از سوی مسؤول گردهم‌آئی خاتومه یافته اعلام شد.

خسونت افراطی منجر شده به‌زخمی شدن افراد بی‌شمار ما را تکان داده و خشمگین کرده است. پولیس از پیش شدیدترین عواقب را پذیرفته بود. خط زنجیرهای سازمان داده شده متشکل از افرادی که احساس مسؤولیت می‌کردند توانستند از عواقب وخیم‌تر جلوگیری کنند. مکان حملات به‌خاطر یورش از جلو، از جوانب و از بخش عقب تظاهرات، آگاهانه آن‌چنان تنگ شده بود که احتمال فرار هراس‌آمیز جمعی منتفی نبود. یک شرکت‌کننده در تظاهرات که شوکه شده بود

می‌گفت «می‌خواستند ما را درب و داغون کنند.» فیلم‌ها، تصاویر و گفته‌های روزنامه‌نگارانی که در محل حاضر بودند، اظهارات تحریک‌آمیز «تسیل» سخن‌گوی پولیس را رسوا کرد. مثلاً او ادعا کرده بود که هدف پولیس، منزوی کردن بخش نقابدار تظاهرکنندگان یا نقاب از چهره برگرفتن آن‌ها بود تا تظاهرات بتواند آغاز شود. گزارش‌های روزنامه‌نگاران نشان داد این اظهارات، تبلیغاتی دروغین بود.

اما ساعاتی بعد تظاهرکنندگان موفق شدند دوباره ابتکار عمل را به دست گیرند و پس از مدتی سه صف تظاهرات را دوباره به‌صورت یک راه پیمائی بزرگ یکپارچه کنند که بسیاری بدان پیوستند. این تظاهرات سپس در خیابان‌های «رپریمان» و «هولستن» به‌سمت محله «شانتس» حرکت کرد. این تظاهرات بزرگ نیز در حوالی پل «شترن» بدون دلیل قابل تشخیصی از سوی پولیس مورد حمله قرار گرفت.

خشم انباشته شده به‌خاطر خشونت افراطی پولیس پس از پراکنده کردن تظاهرات و در ادامه ساعات شام‌گاهی و امروز به صورت اقدامات قهرآمیز مختلف و درگیری‌ها با مأموران عملیاتی پولیس بروز کرد. عواقب تاکتیک احتمالی پولیس مبنی بر این که از برخورد شدید با یکی از طیف‌های معترض در آغاز اعتراضات علیه اجلاس ۲۰ علامتی به سایر طیف‌ها بفرستند، به‌طور کاملاً آشکاری دامن خود پولیس را گرفت.

شاهد این مدعا، تنوع بزرگ اقداماتی است که گروه‌ها و طیف‌های بسیار متفاوت روز جمعه در خیابان سامان دادند. صبح پس از درگیری‌ها در جریان کنفرانس مطبوعاتی یک امر آشکار شد: تلاش‌های تفرقه‌افکنانه هفته‌ها و روزهای اخیر به‌منظور تقسیم اعتراض‌ها به معترضان آماده‌توسل به قهر و افراد مسالمت‌جو بی‌نتیجه ماند. سیاستمداران و پولیس با عملیات پولیس در حاشیه بندر، رابطه مبنی بر همبستگی طیف‌های مختلف را نه تنها مخدوش نکردند بلکه تقویت هم کردند. پس از تظاهرات دیروز، رابطه محکمی میان طیف‌های گوناگون برای تظاهرات روز شنبه ایجاد کرده است.

از این‌رو ما دعوت می‌کنیم که معترضان در تظاهرات شنبه به تعداد زیاد وارد بلوک «به جهنم خوش آمدید» شوند. بلوک ما به‌عنوان جزئی از بلوک ضدسرمایه‌داری تظاهرات شنبه در آن شرکت خواهد کرد. این تظاهرات، یک گردهمایی مصمم و مشترک خواهد بود.

پس از فراز و نشیب‌های روزهای گذشته ما به استقبال تظاهراتی می‌رویم که هم از نظر شمار شرکت‌کنندگان و هم به‌لحاظ پیام آن، پایانی برای اعتراض‌ها علیه اجلاس سران خواهد بود که عزم مبارزه ما را نشان خواهد داد.

***بیانیه پایانی اجلاس گروه ۲۰: «توافق بر سر همه‌چیز به جز محیط زیست»**

اجلاس سران گروه ۲۰، شنبه هشتم جولای ۲۰۱۷، در عین اعتراض‌های گسترده مردمی و خشونت‌بار پولیس و ارتش المان، به‌پایان رسید.

مقام‌های اتحادیه اروپا به‌خبرگزاری «رویترز» گفته‌اند که سران ۲۰ کشور صنعتی جهان با جزئیات گنجانده‌شده در بیانیه پایانی بر سر تجارت، مبارزه با حمایت‌گرایی و کمک‌های مالی به سازمان‌های جهانی و مبارزه با تروریسم به‌توافق رسیده‌اند.

به‌گزارش رسانه‌ها، خبر توافق همه کشورهای گروه ۲۰، به‌ویژه ایالات متحده با بیانیه نهائی به معنای موفقیت دیپلماتیک آن‌گلا مرکل، صدراعظم المان و میزبان این اجلاس‌ها است. او پیش از آغاز اجلاس سران گفته بود که بحران مهاجرت، مبارزه با تروریسم، تجارت آزاد و حمایت از محیط زیست سرخط‌های اصلی گفت‌وگوهای گروه ۲۰ خواهد بود. واشنگتن پیش از این بر سر همه موارد با بسیاری از کشورها اختلاف نظر داشت.

ترمپ نیز که جمعه هفتم جولای به تعبیر رکس تیلرسون، وزیر امور خارجه ایالات متحده به «شیمی مشترکی» با ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهوری سوریه دست یافته بود، به مرکل بابت میزبانی این اجلاس تبریک گفت: «شما فوق‌العاده بودید و کارتان محشر بود. خیلی ممنون خانم صدراعظم.»

برای مرکل که در آستانه انتخابات سراسری آلمان در ماه سپتامبر قرار دارد و خواهان رسیدن به چهارمین دوره صدارت اعظمی است، این اجلاس نمایشی از اقتدار و مهارت دیپلماتیک بود.

ترمپ و پوتین در نخستین روز اجلاس سران گروه ۲۰ در جلسه‌ای طولانی با یکدیگر دیدار کردند. واشنگتن و مسکو در این دیدار بر سر آتش‌بس در جنوب شرقی سوریه به توافق رسیدند.

تجارت آزاد

مقام‌های ایالات متحده با گنجاندن بخشی در این بیانیه موافقت کردند که به حمایت از تجارت آزاد و مبارزه با حمایت‌گرایی پرداخته. دونالد ترامپ، رئیس‌جمهوری ایالات متحده به‌دلیل انتقادهایش از توافق‌نامه‌های تجاری بین‌المللی و تهدید به وضع تعرفه‌های بیش‌تر بر کالاهای ورودی از کشورهایی همچون مکزیک و آلمان تلاش برای بازگرداندن بخشی از کارخانه‌ها به خاک این کشور پیش از این به حمایت‌گرایی متهم شده بود.

در این بیانیه، در مورد تجارت آزاد چنین نوشته شده: «ما بازارها را باز نگاه خواهیم داشت و به اهمیت چهارچوب‌های تجاری و سرمایه‌گذاری که منافع متقابل کشورها را تحقق بخشد، و نیز به اصل عدم تبعیض پایبندیم. و مبارزه با حمایت‌گرایی از جمله تجارت غیرمنصفانه را ادامه می‌دهیم و نقش تجارت مشروع وسایل و تجهیزات دفاعی در این زمینه را نیز به رسمیت می‌شناسیم.»